

živá **SLOVIA**

2
1974

VÍTR,
KAM CHCE VĚJE,
A HLAS
JEOH SLYŠÍš.
ALE NEVÍš
ODKUD PRICHÁZÍ,
A KAM JDE.
TAKT JEST
KAŽDÝ, KDO SE
Z DUCHA
NARODIL.

JAN 3,8.

Sedím na pařezu na kraji lesa na příkře stráni. Vyhíňám se na slunci chýlícímu se k západu a rozhlížím se po krajině. Dole poje mnou na úpatí hory se leskne dvojkolejná trať, kousek dál rovnoběžně s tratí je široká betonová silnice. Na okraji silnice jde člověk. Jak pomalu se pohybuje proti těm vozidlům! Co je noha proti kolu? A napadá mne: proč Bůh nedal člověku kola? Vždyť nohy vypadají proti kolům jako zařízení zastaralé, nepraktické, nepokrokové.

Pak vstanu a pokračuji v procházce. Cesta končí, dál musím jít houštim, Tu mi ale další chůze dává sama odpověď: co bych si tu počal, kdybych místo nohou měl kola? Já se po silnici pohybovat mohu, ale auto je odkázáno jen na dobré, pohodlné cesty. Noha je nástroj univerzální.

Podobně dnešní člověk nahliží na víru v Krista, na Bibli. Jeho úsudek: snad to kdysi bylo pokrokové, ale v dnešní době je to zastaralé. Dnes nás to dokonce brzdi. Jedině věda a technika pomáhá lidstvu kupředu.

Není možné snižovat význam vědy a techniky pro život člověka. Vyhovaly si už respekt a úctu u každého rozumného člověka. Zvyšují životní standard, ulehčují práci, chrání lidské zdraví proti nemocem, proti nimž kdysi bylo lidstvo bezmocné.

Jsou však důležité oblasti lidského života, kam se ani věda, ani technika nedostane, kde jsou bezmocné.

Je to lidský hřich. Ten se projevuje v nejrůznějších formách, bývá zamaskovan i v ušlechtilé činnosti. Co je nejhoršího, je větkan do přirozenosti každého člověka. Hřich znehodnotí i to, co samo o sobě může být výborné: lidské vědění a vynálezy. Sobectví a nenávist dovede zneužít a obrátit ke škodě lidí snad všechno vědění – proměnit je ve zkázu!

A pravě zde je důležitá, velmi potřebná oblast křesťanské živé víry. Jedině Kristus mluví člověku o hřichu, ale také upravdě jedině On pomáhá věřícemu člověku svou láskou, aby se dostal z moci zla. Není žádného jiného učení, které by bylo schopno proměňovat zlé lidské srdce v srdece nové, bojující proti hřichu vlastnímu i okolnímu. To platí tedy pro tento časný život a má to nesmírný význam pro jednotlivce i společnost.

Nastane však každému doba, kdy se octne ve sférách, v nichž všechno jeho vědění i vůle pozbude významu: věčnost. A tam se v plnosti uplatní význam víry, kterou měl nebo neměl v tomto životě. Rozhodne o jeho zařazení. Základem trvalého, pravého pokroku pro jednotlivce i společnost je to,

Základem trvalého, pravého pokroku pro jednotlivce i společnost je to, -aleco Bůh lidstvu dal: Ježíš Kristus. Máš jej?

V důsledku neobyčejného pokroku stal se moderní svět podivuhodně krásným a velikým. Člověk pomocí vědy a techniky podmaňuje vnější svět, ztrácí však vlivu nad svým světem vnitřním. Celé lidstvo by mělo vyslechnout slavnostní a vždy aktuální varování Pána Ježíše Krista: „Co by pomohlo člověku, kdyby celý svět získal, ale na své duši utrpěl škodu?“ M. Quoist

ZIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořinek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá číslo po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, na Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

BOŽÍ CTITELSTVÍ

III. VELKÉ POZNANI

Kdo z nás nezná příběh o utišení bouře na moři? (Mt 8:24, Mk 4:37, Lk 8:22). O tom, jak Pán sám dal pokyn k oné nepřijemné plavbě na druhý břeh, jak On vstoupil první na lodičku a učedníkům nezbylo, než Jej na moře následovat, jak On klidně spal uprostřed bouře, zatímco učedníci hynuli úzkostí a vysílením z marného boje s běsnícími živly, jak Ho budí výčítkou – z lidského hlediska zcela oprávněnou, jak On dává průchod božskému pokoji svého srdce pouhým přimluvením moři a větru a tiší bouři kolem nich i v nich samých, jak ukazuje učedníkům přičinu toho, proč bouře kolem nich mohou vyvolávat bouře v nich samých – v jejich malé vře – v jejich pochybování o Pánu Ježíši – o Mesiáši – o Božím slovu!

Jaké velké utišení po velké bouři, jaký nový údiv z nového poznání Pána Ježíše: jak bezpečná a jistá je plavba s Ním za jakýchkoliv životních okolností! Toto vše vědět a znát – a kdo by z nás nevěděl a neznal – nestáčí! Toto vše je nutné společně s Ním prožít a zkusit. A to nelze jinak, než jako Jeho věrný a poslušný následovník „na moře Jeho plavby k druhému břehu“!

Leč Pánu jde o daleko více než o „velké utišení bouře“! On chce dát a vskutku také dává a zachovává svůj BOŽÍ POKOJ svým učedníkům. On chce, aby ti, kdož jednou prožili utišení velké bouře jako důsledek moci Jeho pokoje, přijali též Jeho pokoj jako trvalou duchovní hodnotu! Aby se tak stali nejen imunními vůči jakýmkoliv životním bouřím, ale disponovali toutéž mocí k tišení všech bouří v životech svých blížních! Otázka „pokoje Božího, převyšujícího všeliký lidský rozum a hájícího smysl v Kristu Ježíši“ je předmětem Božího jednání s námi v Boží škole a neřešitelná bez Pána Ježíše Krista.

Obdobnými zkušenostmi prošel DAVID v 1Pa 13–14! I on musel prožít svou „bouři“ od okamžiku, kdy upřímně zatoužil celým svým srdcem dát Božím zájmům místo ve svém životě. Musel zažít nejprve nepřijemné překvapení se zcela jiným postojem Božím než očekával – se zcela jiným Bohem než Ho dosud znal – očnout se ve zkoušce zdánlivého „oklamání“ a „opuštění“ Bohem uprostřed „bouře zklamání, revolty, pasivního odporu a resignace...“ Vždyť se již zdálo, že je konec s jeho předsevzetím poskytnout v Jeruzalémě místo Hospodinově truhle!

Co bylo nyní s Davidem bez Božího zásahu, bez zjevení Jeho lásky k Davidovi, bez řešení Davidových soukromých potřeb nad veškeré jeho očekávání? Jaké to velké utišení oné „bouře pochybnosti a zklamání“ – a jaké to současně velké zahanbení Božího služebníka v jeho povrchové známosti Boha a v jeho malověrnosti! Bůh nejen že nezměnil svůj vztah k Davidovi, ale zjevil mu Sám Sebe a Svůj vztah k němu v daleko vzácnějším světle své blízkosti, která touží po dokonalém porozumění a obapoleném obecenství. To se může uskutečnit jedině tím, že Boží přirozenost ovládne mysl, srdce a všecky postaje Davidovy. Veliké utišení bouří s velkým zahanbením má v Davidově životě vytvořit základní a nezbytný předpoklad pro dar Božího pokoje, který vyplývá z porozumění Bohu a je charakteristickým projevem PRÁTELSTVÍ mezi Bohem a člověkem!

Leč „dar Božího pokoje“ má svou nutnou předeštu ve zkouškách bouří tak dlouho, dokud se Boží dítka nenaucí ZTIŠOVÁNÍ před Pánem, dokud si nezvykne v oněch bouřích uhájit své srdce od jejich lživů „pohledem na klid svého Pána“! Pokud se nenaucí v trpělivosti na Něho očekávat, až On sám uzná za vhodné otázku té bouře vyřešit ve své Boží moci a moudrosti! Pokud se nenaucí všecky bouře brát z Božích rukou jako důkaz jistého budoucího požehnání Božího a jako jedinečnou příležitost právě uprostřed každé bouře Boha nejvíce oslavit svou tichostí, pokorou, poslušností a důvěřivou oddaností Jemu a Jeho svaté vůli!

Tak skrze veliké utíšení a zahanbení přes ztišování v procesu opětovných bouří Bůh vychovává své dítko a uvádí je do postavení, v němž je činí důvěrníkem svých tajemství, jež „nemůže skrýt před SVÝM PŘITELEM!“ (Gn 18:17).

Podívejme se nyní na Boží školu „Davidova ztišování“ (1Pa 14:8–12)!

Idyla jeho života v Jeruzalémě je náhle převrána Filistinci. Veta je po „klidu“ a „pokoji“. Tato „bouře“:

1. **Utočí na samu existenci Davidovu a jeho královské postavení!** Všichni Filistinci „vytáhli hledat Davida“, aby jej mohli znížit (v. 8.). Proč? Závidí mu jeho jedinečné postavení a autoritu u všechn Izraele, nelibě nesou růst jeho moci a cíti se ohroženi – obávajíce se ztráty svého výsadního postavení v tamější krajině!

Jak poučné! Nepřítel způsobuje bouři právě v životě Božího miláčka, jemuž Bůh přeje, žechná a věnuje mu veškerou svou pozornost a přízeň! Uvaž, bratře, sestro, zda není bouře také ve tvém životě **vlastně zjevným důkazem**, že se **těšíš mimořádné přízni, péči a lásku tvého Pána, důkazem, že On má s tebou své zvláštní úmysly a plány?**! Že tvůj nade všecko závistivý Nepřítel nesnáší skutečnost tvého nádherného postavení v Kristu, že nelibě nese tvůj duchovní růst do obrazu Kristova a **obává se právem tvého zmocnění Bohem k boření svého království a kažení svých skutků?** Tato „bouře“ dále:

2. **má trvalejší charakter!** Není krátkodobou akci – Filistinci opravdu přišli a rozprostřeli se v údolí Refaim („stíny mrtvých“, „duchové zemřelých“, „vymřeli obři“) (v. 9.). Proč? Mistrně ovládají psychologii zastrašování, předvádějí před Davidovými zraky a všechno lidu svou obrovskou válečnou moc v plné síle a zahajují úspěšnou „válku nervů“, aby Davida zmalomyslněli, otřásli jeho vírou a vzali mu předem jakoukoliv šanci na úspěšný zápas! Opět se setkáváme s duchem oživlého Goliatše, kterak vstává z hrobu, opět se setkáváme s poraženým obrem, kterému je dopuštěno vystoupit se svými stíny, proti nimž nic nezmůže „Saulova výbroj“!

Jak aktuální pro nás! Nepřítel usiluje o tvé vyřízení již předem, aby ses ani neodvážil vůbec nastoupit k boji! Dovede upoutat tvé zraky svou obrovskou mocí, silou, výbrojí a úspěchy a zastře ti tak zcela smysl pro onen pohled, jehož se tolík obává a v němž jsou všecky jeho vlastní šance v základě ohroženy – obává se tvého pohledu víry na Vítěze a Jeho vitéznou zbraň – na Pána Ježíše Krista v kráse Jeho jedinečného vitézství na Golgotě! Bratře, sestro, nemáš důvod k bázni, k nervozitě a poraženectví! Není důvod, aby té ona bouře psychologického boje strhla v domnění, že hyneš! Pohled na Pánův klid a „měj s Pánem trpělivost“! On vše dobré spraví! Věz, že tvůj nepřítel je Pánem poražen a že **pouze tvore nedůvěra Pánu mu dává možnost, aby tě zneklidňoval svým vystupováním na scénu „v Rafidim“!**

Tato „bouře“:

3. vyhrocuje situaci do kritického bodu, aniž by poskytla sebemenší náznak nače děje v ebat! Filistinci vtrhli do Balperazim („protržení“) (v. 11.). Proč? Aby po úspěšném nástupu a náležité psychologické přípravě zahájili svůj mohutný útok na „dostatečně zastrašeného a demoralizovaného“ Davida a připravili mu dokonalou zkázu!

Jak průhledná to Nepřítelova taktika a žel – v životech mnohých Božích dítěk – doposud velmi úspěšná! Jak dlouho mnohdy dovele Boží dítka odolávat a vitézit věrou, aby nakonec ztratilo trpělivost, „zemdlelo ve vídě“ a vzdalo se poraženému Nepříteli! Proč? Protože se přestalo dívat na svého Vítěze nepremoženého a nepřemožitelného – na Vůdce a Dokonavatele výří... a místo toho jeho pozornost zaujala zdánlivě „mocnější a nepremožitelná síla“ moci temnosti!

Sledujme však Davida nyní v této nové zkoušce, jak se uprostřed oné „bouře“ chová!:

1. **David vytáhl proti nim!** (v. 8.). Filistinci jej nemohli překvapit. On s jejich útokem počítal. Znal Filistinců dobře. Měl s nimi již dostatečné zkušenosti a proto BYL DOBRE PŘIPRAVEN! On je nikterak nepodečňoval, ale také nepřeceňoval! Všimněte si jeho rozhodnosti a akceschopnosti – hotovosti k boji! On bděl a dovele se jim vzepřít!

Jak dřívno bychom již měli ze svých nemilých zkušeností znát svého Nepřitele a jeho taktiku, být připraveni na jeho útoky, s nimi počítat, nepřeceňovat je ani je podceňovat – bdít a bez okolků se mu vzepřít!

2. **David se radil s Bohem** (v. 10.). To už není ten „starý David“, který projevuje svou aktivitu bez Boha a který se radí s lidmi (13:1)! On má za sebou bouři s velikým utíšením a zahanbením! Má cennou zkušenosť, že mu jeho energie a činorodost se všemi bojovními zkušenosťmi a schopnostmi **není nic platná pro Boha bez Boha**, že prostě „bez Něho nemůže nic učiniti“! A on také už nic bez Boží vůle činit nechce a neučini! On se boji po všech svých zkušenostech něco konat o své újmě! Nyní se mu jedná nade vše o **Boží vůli, at je jakákoliv!** Jaká to ODEVZDANOST do vůle Boží a jaká TICHOST v jeho otáce adresované Bohu: „Potáhnu-li proti Filistinským, a dásli je v ruku mou?“ (v. 10.). Jak dalek je David toho, aby uplatňoval svou vlastní vůli i ve věci tak provokativní, jako je filistinské násilí a nadutost, jak dalek je toho, aby chtěl jak v otázce střetnutí vůbec, tak ve výsledku střetnutí nějak Boha ovlivňovat! **On se vskutku RADÍ s plným rozhodnutím RADY BOŽÍ UPO- SLECHNOUT!** Toto je pravé OČEKÁVÁNÍ NA BOHA! Uvedený Davidův postoj odevzdání sebe a svých věcí do vůle Boží, hledání na Něho s očekáváním zjevení Jeho svrchovanosti a rozhodnutím uposlechnout Jeho vůli ve všech věcech a v každém ohledu je pravým ZTIŠENÍM před tváří Boží! Toto je pravá atmosféra pro Boží řec a pro Boží zjevení! Jak často bývají „naše řady s Bohem a bratřími“ ve skutečnosti prosazováním naší vlastní vůle a jak málo máme smyslu pro pravé očekávání na Boha skrze ztišení a tichost! Zdaž může za těchto okolností působit – mluvit Duch svatý, když je zarmucován a umlčován naším tělesným postojem?

3. **David porazil Filistince v Balperazim** (v. 11.). Příčina Davidova vítězství není v jeho síle, statečnosti a vojevůdcovských schopnostech, nýbrž v tom, že „Hospodin dal Filistinské v ruku jeho“!

Tuto jistotu vítězství – znalost výsledku má David ještě dříve, než vůbec dochází k vlastnímu střetnutí s nepřitelem! **Boží slovo je mu jistotou a zárukou absolutního klidu v této věci.** Na tuto skutečnost – vitézný výsledek a Davidův pokoj a radost nemá ani nemůže mít žádný vliv ani nepřítel a jeho moc, ani perspektiva budoucího boje, ani průběh bitvy samé! David vidí Boží radu, Boží rozhodnutí, Boží zásah a výsledek v BOŽÍM SLOVĚ, ví, že o celé věci je již rozhodnuto předem neménou a svrchovanou Boží vůli. On nastupuje do situace jako nikým neohrozitelný vítěz. A to je ono tajemství POKOJE BOŽÍHO, který má Pán a který On dává a zůstavuje svým učedníkům! On nedává „jako svět“, který nemůže ve své relativitě nikdy nic zaručit a trvale zajistit! Pokoj Pána Ježíše je pokojem z Božího slova, jehož jen On pln, slova, které je věčné, nepohnutelné a bez proměny! Pán věděl, kdy přijde Jeho čas a kde položí svůj život „za život světa“ podle Písma. On věděl, že mu nemůže mohe ublížit a proto také mohl na lodičce klidně spát uprostřed veliké bouře! Vždyť On je Pánem podle Božího slova – sám Slovem, Jímž a pro Něhož všecky věci jsou učiněny, on je Pánem, jemuž Jeho nebeský Otec dal i všecky bouře v Jeho ruku, aby je utíšil! **To měli učedníci poznat a prožít u Něho, s Ním a v Něm!**

V plné jistotě vítězství na základě Božího prohlášení prožívá David své tažení proti Filistincům do Balperazim. Jde v Božím pokoji do Božího boje, protože ví, že bude již o Filistincích v Balperazim rozhodl. David, obrazně řečeno, může „uprostřed této bouře klidně spát“, neboť ona se ho vlastně ani netýká! Jak malověrný by byl, kdyby se mělo jeho srdce svírat úzkostí a měl by být ovládán pocitem, že hyne! Jak často se podobáme oněm učedníkům a dáme se zmítat nepokojem – ač máme s sebou Slovo Boží – máme samého Pána na lodičce svého života! Dáme se zmítat, **at je o nás i o všech našich bouřích již předem v Kristu slavně rozhodnuto!** Bratře – sestro, nestačí ti Boží slovo k plnosti vitézného duchovního života bez ohledu na tvé současně bouře a těžkosti?

Všimni si též, že filistinský plán „protržení hráze izraelského oddělení pro Boha“ se změnil v pravý opak – v „protržení hráze odporu proti moci Božího vlivu“ skrze Jeho služebníka Davida a Jeho lid! Ano, tam, kde je pravé očekávání na Boha a Boží pokoj, tam je také moc Jeho Ducha a Jeho „Balperazim“ (protržení)!

4. **David přikázal spálit bohy, které na bojišti Filistinci zanechali** (v. 12.). Jaká důslednost a prozíravost Davidova! Zde byl sveden s všeckou pravděpodobností ještě mnohem důležitější a proto nebezpečnější zápas než se samotnými Filistinci! Nepřítel je poražen, odstraněn z viditelné scény, ale jeho duch zůstává se svou skrytou

moci na místě dál v podobě „neškodných a lákavých bůžků“! Jak rafinovaná změna taktiky Nepřítelova boje, který se nikdy necítí poražen a nikdy nevzdává svého zápasu a který doveďe mistrně oklamat „ukolébáním“ vítěze v podcenění své moci zrovna tak, jako dříve doveď zastrašovat své odpůrce k přečenování své moci a sily! Jak krásné a „hodnotné“, přitom „neškodné umělecké předměty“, zřejmě z drahých a vzácných dřev! Jaká by jich byla škoda! Vždyť nám přece nemohou ublížit, my jsme proti jejich kultu přece „imunní“! Jenže na této myslí není dosti! Nejsou přece jen Filistinci moudří a vzdělaní? Není to vlastně výhodné mít stále při sobě „boha“, který nic nechce, nic nepřikazuje, nikdy neodporuje, ke všemu mlčí a vše schvaluje? Boha, který při nesplnění mé vůle – „**když mne zkále**“, tak se prostě odhodí a **nahradi jiným bohem**, kterého si opět „**výřežu**“ či „**uhnětu**“ nebo někým dám zhotovit podle svého srdce?! Takového „boha“ či bůžky podle svého srdce zhotovené měli a zanechali Filistinci na bojišti Izraelcům – a takového „moderního boha“ přece mohou věřící také tolerovat, upravovat nebo si zhotovovat?! Boha, který je tu jen proto, aby plnil mé představy, přání a žádosti – a když ne, tedy jej odhodím jako Filistinci v bouřích prohraných životních bitev jako nepotřebné haraburdi?!

Počátek přijetí filistinských bůžků je vždy akutním nebezpečím právě na vitézných bojištích – uprostřed životních úspěchů Božích dítěk, kdy se obtíže bouří a všelijakých pokušení proměňují ve výsluní odpočinutí a „práva na kořist, či odškodnění za přeplatné svízele“! Nezdá se ti bratr – sestro, že to ti „úzkoprsí Davidové“ s těmi filistinskými bůžky „zbytečně přehánějí“ a vadí jim na tobě takové „maličkosti, které jsou přece v dnešní době tak samozřejmé“? Nebo jsi už pochopil a vidiš v Davidově rozhodném příkazu jejich spálení Boží moudrost zkušeného Božího služebníka, který ví, jakými cestami doveď Nepřítel znova dobývat ztracených pozic, jak doveďe oloupit Boží dítko o pokoj, je ochromit a předem vyřadit z úspěchu v příští plánované bouři?!

Bratr, sestro, kdy se rozhodneš uposlechnout příkazu svého nebeského Davida spálit své bůžky pochybené módy, „neškodných“ zábab a rozptýlení a problematických „kulturních potřeb“, které vyhovují tvé tělesnosti a jimiž jsi zotročen?!

Jak slavný je nás „nebeský David“, který podle vůle svého Otce vytáhl proti onomu odvěkému Nepříteli, vešel do nejstránskější bouře a zápasu podle Boží rady, jok bylo o Něm psáno, v nezlomné jistotě Božího pokoje, který na Golgotě slavně prorazil ono železné sevření našeho hříchu, soudu a smrti poraziv Vladare smrti, a který svým Duchem spaluje při nás vše, co nás při naši porušitelnosti dosud ohrožuje, zdřížuje či ochromuje v našem duchovním životě!

Kéž se od Něho učíme tichosti, pokoře a poslušnosti, kéž zakoušíme Jeho bázeň a odevzdanství do Otcovy vůle, kéž v nás Jeho slovo bohatě přebývá, abychom mohli prožít ve všech životních bouřích Jeho BOŽÍ POKOJ! A tak: „... i my, takový oblak svědků vůkol sebe majice, odvrhnouce všeliké břímě, i snadně obklíčující nás hřích, skrze trpělivost konejme běh uloženého sobě boje, patřice na vůdce a dokonavatele viry Ježíše, který místo předložené sobě radosti strpěl kříž, opováživ se hanby, i posadil se na pravici trůnu Božího. A považme, jaký jest ten, kterýž snášel od hříšníků taková proti sobě odmlouvání, abychom neustávali v myslích svých hynouce...“ (Žd 12:1-3).

(Pokračování) Kk

MĀŠ ÚKOL VE SHROMÁŽDĚNÍ?

U nás ve sboru jsme si rozdělili úkoly: jeden bratr zatápěl v místnosti, druhý navštěvoval nemocné, třetí zval lidi do shromáždění atd. Pro jistého mladého bratra však stále ještě úkol scházel. Konečně se přece našel. Byla mu svěřena řeč.

Následující měsíce ukázaly, že to bylo dobré řešení. Mladý bratr s každým vlivně promluvil, starším pomohl do kabátů, pro každého měl milý úsměv. Teď začali pilně chodit na modlitební hodiny i ti bratři a sestry, kteří je dříve vynechávali.

Nechtěli byste to tak nějak podobně udělat i u vás?

manž. K.

DUCHU
BOŽOM

Na žiadosť našich čitateľov chceme sa v niekoľkých článkoch zamyslieť nad svedectvom Písma o Božom Duche. Učenie o tejto tretej Božej Osobe a jej diele je v mnohých smeroch také odlišné, že spôsobuje väzne rozdelenie kresťanov a nutnosť dištančovania sa od niektorých výkladov, ktoré považujeme za bludné. Je mnho článkov a výbornej literatúry o Osobe a diele Ducha Božieho, preto na stránkach nášho časopisu sa chceme formou rozhovoru dotknúť niektorých nejasných alebo sporných otázok a tak odkryť pole myšlienok pre ďalšie štúdium.

Predstavme si, že sa zisla menšia skupinka mladých veriacich ľudí, ktorí si pozvali medzi seba staršieho brata, aby im zodpovedal otázky ohľadne svätého Ducha. Ich rozhovor mohol prebiehať asi takto:

Brat X, prečo sa tak málo v našich zhromaždeniach hovori o svätom Duchu?

Je dobre, že chcete mať v tejto otázke jasno. V Novom zákone čítame skoro 300krát o Duche, a relativne málo o tomto predmete hovoríme. Premýšľajte, či to nie je hlavne z tohto dôvodu:

Ked' Pán Ježiš žil na tejto zemi, túžil osláviť Boha-Otca. V známej „veľkňažskej modlitbe“ hovorí: „**Ja som ta** (pozn. Boha) **oslávil** na zemi...“ (J 17:4). A v svätom Duchu hovorí: „**Ten ma oslávi**, ... pretože z môjho vezme a bude zvestovať vám“ (J 16:14). Teda Duch Boži, ked' bude poslaný k ľuďom na zem, oslávi Boha-Syna, nie seba. Nikde v Písme nečítame, že by Duch oslávil seba, alebo priniesol svoje slovo, hovoril o sebe, ale jeho činnosť je zameraná na oslavu Boha-Otca o Pána Ježiša Krista.

Možno, že sa vám to lepšie objasni na obraze Abrahámovho služobníka a Rebeky, ktorú vyhľadal, povolal a priviedol Izákovi za manželku (Gn 24). Obvykle táto známa udalosť zo života Abraháma a Izáka býva vykladaná alegoricky. Boh posielal svojho Ducha, aby povolal cirkev zo všetkých národov a priviedol ju k Pánu Ježišovi ako Nevestu. Tak, ako Abrahámov sluha iste po ceste rozprával Rebeku o dome svojho pána, o Izákovi a seba nechal v pozadi, tak i Duch Boži nám priniesol slová Pána Ježiša a o ňom, o Bohu a nebeskom domove nás vyučuje. Preto naša pozornosť v živote i v zhromaždení je zameraná viacej na Boha-Otca a Pána Ježiša Krista, ako na Ducha, ku ktorému sa nemodlime, ktorého neoslavujeme a o ktorom tiež menej hovoríme.

Všimol som si, že hovorite raz o svätom Duchu, potom o Duchu Božom, alebo len o Duchu – ako sa máme správne o ňom vyjadrovať a tiež, ako správne pisať, lebo v tom je akási nejednotnosť?

To by vám nemalo robiti ťažkosti, pretože máte konkordanciu a v nej si ľahko nájdete odpoveď na tieto otázky. Ale, ked' chcete ...

Casto čítame iba o **Duchu** bez prívlastku, ako napr. „A traja sú, ktorí svedčia na zemi: **Duch**, voda a krv (1J 5:7-8).

„A po tomto známe, že zostáva v nás – z **Ducha**, ktorého nám dal“ (1J 3:24).

„A **Duch** a nevesta hovoria: Prid!“ (Zj. 22:17).

Musím vás upozorniť, že pojmen „Duch“ nie je meno, takisto ako „Boh“ nie je

meno. Hovoríme: Boh-Otec, Boh-Syn, Boh-Duch, ale ani jeden z týchto výrazov nie je vlastné meno, iba označené osoby.

Boh-Otec má mená, z ktorých najpoužívanejšie v Písme je Jahvá (v SZ 5321krátko) a ktoré Kralickí preložili „Hospodín“ – Jahve, čo v preklade znamená: SOM, KTÓRY SOM (Ex 3:13-14).

Boh-Syn má meno Ježiš (Mt 1:21), ale Duch mena nemá.

Dalšie prílastky vyjadrujú:

a) **koho je to Duch:**

Duch Boží (1J 4:2), Duch Pánov (2K 3:18), Duch Kristov (R 8:9), Duch Ježiša Krista (F 1:10), Duch Hospodinov (Iz 11:2), a podľa toho Duch jeho, Duch svoj („Boh skrže svojho Ducha...“);

b) **aký je Duch:**

svätý Duch (1Pt 1:12), Duch slávy (1Pt 4:14), Duch milosti (Žd 10:29), Duch múdrosti (Ef 1:17).

S Duchom býva spojené:

ovocie Ducha (Ef 5:9), závdavok Ducha (2K 5:5), meč Ducha (Ef 6:17), zasľúbenie Ducha (Ga 3:14), služba Ducha (2K 3:8), zjavenie Ducha (1K 12:7), láska Ducha (R 15:30).

Kde tedy píšeme veľké písmena a kde malé, v spojitosti s Duchom, vyplýva z tohto prehľadu.

Ked' sme už takto odbočili, musím vás upozorniť, aby ste pri čítaní miest v Biblii o „duchu“ a „Duchu“ pozorne rozvažovali, o čo vlastne ide. Podívajme sa napríklad do Jána 4:24:

„Boh je duch a ti, ktorí sa mu modlia, musia sa modliť v duchu a v pravde.“

Iní prekladatelia by mohli tento verš preložiť ešte ďalšími troma spôsobmi:

„Boh je Duch, a tí, ktorí sa mu modlia, musia sa modliť v Duche a v pravde.“

„Boh je Duch a tí, ktorí sa mu modlia, musia sa modliť v duchu a v pravde.“

„Boh je duch a tí, ktorí sa mu modlia, musia sa modliť v Duche a v pravde.“

Ved' viete, že napr. v nemeckom preklade majú všetky podstatné mená veľké začiatočné písmeno a tak čitateľ má možnosť uvedené myšlienkové kombinácie.

Pri rozbore textu si musíme uvedomiť, že to Pán Ježiš hovorí žene Samaritánke, ktorá sa ho pýtala, kde sa vlastne majú modliť – „na tomto vrchu“ či v Jeruzaleme? (4:20). Pán Ježiš jej odpovedá, že **Otec je duch**, preto môže byť vásade, nielen na vrchu v Samárii, alebo v Jeruzaleme a že človek sa k Nemu má modliť duchom, nie telesným klaňaním na niektoré hore či v chráme. V týchto slovách tedy Pán Ježiš nemá na mysli Ducha, preto je správny preklad s malým „d“ v oboch slovách.

Často čítame a dokonca sme počuli i výklad, že Duch Boží je iba sila, Božia moc, ktorá môže človeka zmocniť, uchvátiť a zase pominúť. Ako si to máme vyložiť?

Duch svätý je Božou Osobou. Niektorí si myslia, že je to jedno, či On je Boží vplyv, sila v srdci človeka, alebo osoba. Hlavne, že je od Boha! **Nie, to nie je jedno, toto je základná otázka**, ktorá má významný vzťah k násemu praktickému životu a musí nám byť jasná!

Na podklade Písma môžeme si ukázať štyri dôvody, ktoré potvrdzujú, že Duch svätý je osobnosť.

1. Duch má všetky výrazné znaky osobnosti: poznanie, cit a vôľu. To, čo rozumie, cíti a chce – to je osoba. Neznamená to, že osoba musí mať ruky, nohy, oči, usí, nos, atď. Ani Ducha sv. si tak nepredstavujeme. Keď sa „vystahuje z nášho tela“ neprestaneme byť osobami i keď bez hmotného tela. Boháč či Lazar v udalosti, o ktorej hovorí Pán Ježiš (Lk 16) neprestali byť osobami, aj keď zomreli. Mali plné vedomie, pamäť, mohli premýšľať a mali cit k rozlišovaniu radosti či utrpenia.

a) Duch Boží rozdáva dary **ako chce** (1K 12:11). On nami disponuje, ako sám chce a nie my s ním! On nie je silou, ktorú by sme využívali my, ale Božou osobou, ktorá používa nás k Božiemu dielu.

b) V R 8:27 je zmienka o mysli Ducha, ale grécke slovo „phronema“ má tu širší význam: mysel, cit a vôľa.

c) Duch miluje a o tom čítame v R 15:30 – „pre lásku Ducha“. On nie je vplyv, sila, ale osoba, ktorá nás miluje!

-jos

Hľadte aj na to, čo je iných . . .

(Filipánom 2:4)

„Nehľadiac každý len na svoje, ale každý aj na to, čo je iných.“ Krestan je vyzývaný, aby napodobňoval Krista, aby si všimal vecí iných, nielen svoje vlastné. Život žiť pre iných je vznešený, podobný životu Kristovmu. Taký život prináša Pánovi slávu, tomu, kto tak čini, večnú odmenu a uspokojenie už tu na zemi. Pán Ježiš je dokonalým vzorom takého života. Jeho narodenie, Jeho život, Jeho smrť, všetko bolo pre iných. O ním je napísané: „Dobre činiac a uzdravujúc všetkých“ (Sk 10:38). On uzdravoval chorých, nasycoval hladných, dával zrak slepým, kriesil mŕtvych, polešovať zarmútencov a upokojoval ustrašencov. Jeho dobro bolo určené len pre iných.

Konečne aj smrť podstúpil „za naše hriechy“ (1K 15:3). Toto bol najväčší skutok pre iných. Svojou smrťou zaistil večný život, najväčší to dar, aký len človek môže dosiahnuť (J 3:15). Tento život Pán zaistil pre najväčší počet ľudí. „Tak miloval Boh svet...“ (J 3:16). On sa aj na kríži modlil za iných. Kristus zradený, ukrižovaný, no aj v tom svojom utrpení zaujímal sa o iných. Aj keď tak veľmi trpel, slážil iným.

BOŽSKÁ LÁSKA. Uvažujme, ako sa Pán aj na kríži zaujímal o iných. Prvé slovo bola prosba za tých, ktorí Ho ukrižovali. Aj druhé slovo bolo za tých po Jeho boku. Tretie slovo bolo za Jeho matku a učenika Jána. Tu hľa bola božská príprava pre iných.

Kristove prvé slová na kríži boli: „Otče odpust im, lebo nevedia čo robia“ (Lk 23:34). Zamyslime sa nad tým, že Jeho prvý záujem bol o iných, nie o seba. Tu hľa je Boží súčit, ktorý On prejavil s inými. Aký to Spasiteľ!

BOŽSKÁ MOC. Druhé slovo na kríži patrilo kajúcnemu zločincovi, ktorý visel po Jeho strane. Tento nielen že vyznal svoju vinu, ale karhal toho druhého, že sa nebál Boha. Ka jú cem u zločincovi Pán povedal: „Dnes budeš so mnou v raji“ (Lk 23:43). On oslovil Krista Pánom. Veril v Kristovo budúce kráľovstvo. Preto nie div, že z kríža išiel hneď do raja. Tu, hľa, je Božia moc pre iných.

BOŽIA STAROSTLIVOSŤ. Kristovo tretie slovo z kríža bolo v záujme Jeho matky, ktorej povedal: „Ženo, hľa, tvoj syn“ (J 19:26). Potom povedal učeníkovi: „Hľa, twoja matka“ (J 19:27). Takto Kristus pripravil domov pre svoju matku, ktorá pravdepodobne bola už vdovou. Pán vedel, že Jeho milovaný učenik pripravil taký domov pre Jeho matku, ako si On prial. Hoci sám zomeral, staral sa o ňu. Možno chcel, aby Ján mal aj túto starosť v živote. Tu, hľa, je Božia starostlivosť o iných.

Ten istý, požehnaný Boží Syn, stále slúži iným. Čo viac, On vošiel do svätyne ukázať sa tvári Božej za nás (Žd 9:24). Túto službu koná aj teraz za tých, ktorí boli vykúpení. „Nech je také zmyšľanie vo vás, aké bolo v Kristu Ježišovi“ (F 2:5). On nám dal príklad, ktorý musíme nasledovať (J 13:15).

Nuž drahí, usmerníme náš život k službe pre iných. Kristove prvé slová na kríži boli za svet, Jeho druhé za neobrátených a až tretie sa týkalo Jeho. Tak aj my, slážme svetu, modlime sa za tých, ktorí sú v moci postavení, aby sme mohli žiť pobožný život (1Tm 2:2-4).

Slúžme neobráteným. Ako? Kázaním evanjelia Ježiša Krista (Mk 16:15).

Slúžme veriacim. Ako? „Skrze lásku slúžte navzájom ľeni druhým“ (Ga 5:13). V tomto, hľa, máme všetci nasledovať nášho Pána Ježiša Krista.

prel. J. S.

Clovek se potrebuje svärit, vyprávēť o sobě, dát se politovati, povzbudit, podpirat. Vyslechni druhého, znova a znova ho poslouchej, neúnavne, trpělivě. Nepřerušuj druhého tím, že začneš mluvit o sobě... Umiš-li naslouchat, přijdu k tobě mnozi, aby se ti svěřili. Musíš-li odpovídat, nehledej slova, dokud ten druhý mluví: potřebuje nejprve pozornost a teprve potom slova. Společej přitom na Ducha svatého. To, co vnitřně zapůsobí, je ovocem milosti.

M. Quoist

BŮH ŽÁDÁ ODPOVĚDNOST

(Matouš 25:14–30).

V životě mnoho záleží na výkonech. Jenom tenkrát o nich nehovoříme, jde-li o to být křesťanem. Pro mnoho lidí neznamená skutečnost být křesťanem nic jiného než uspokojení náboženského citění. Mnozí se spokojí s tím, že se přiležitostně, cítí-li toho potřebu, starají o otázky viry. Má-li člověk náladu, jde do shromáždění. Nemůže být ani řec o tom, aby se cele stavěl za věc. Zúčastní se toho, co se nabízí, zkriticuje to, a tím je vše pro mnohé odbyto. Jako by bylo možno být křesťanem bez soustavného úsilí a práce.

A právě to není mnohým lidem samozřejmé. Setkáváme se s křesťany, kteří jimi jsou jen podle jména. Takzvané křesťanstvo je „unavený houf“ s hlubokou lhostejností a neschopnosti k činu a to právě tam, kde jde o víc než o penize a majetek. K této okolnosti je právě zaměřen shora uvedený text.

Pán Ježiš ukazuje na příkladu, jaké úkoly čekají ty, kteří o Bohu vědí a kteří se mají osvědčit ve vídě v Bohu. Podle ukončení tohoto podobenství (Mt 25:14–20) sotva poznáváme Pána Ježiše. Nejsme zvyklí, aby byl tak tvrdý. Zdá se nám, že se k Němu nehodi, aby tak přísně soudil a lidi vyháněl. Nadto má tento příběh závěr, který mnohé uraží. Pán Ježiš říká: „Kdo má, tomu bude dáno“ a to nám vadi. Všechno naše sociální citění se brání takovému výroku!

Všechno se nám však zjeví v jiném světle, když uvážíme, o co se vlastně jedná v tomto podobenství. Pán Ježiš mluví o vybudování svého království na tomto světě. Mluví o práci, která musí být vykonána do dne, než zase přijde. Jedná se tedy o přítomnost a budoucnost světa. Podobenství hovoří o tom, jak je nutné, aby na tomto světě byli lidé, kteří dokáží víc než pracovat rukama a rozumem, kteří milují pokoj a o něj se zasazují. Na tomto světě musí být lidé, kteří prokazují lásku a přináší pro ni oběti přes všechnu nenávist; kteří umějí odepouštět tam, kde stále dochází k urázkám a ponízování. Musí zde na světě být lidé, kteří působí harmonicky, kteří spojují tam, kde hrozí vypuknut svář a rozdělení. Tento svět potřebuje lidi, kteří vzbuzují naději, kde by jinak zoufalství všechno rozvrátilo; kteří – obrazně řečeno – stále znova zažihají SVĚTO, aby jiní nezabloudili. Musí zde být i lidé, kteří se snaží o to, aby přinesli radost tam, kde starost a bolest ničí lidská srdce; kteří umějí potěšit a jsou ochotni snažit se o pochopení bližního. Z toho žije svět, z toho žije lidstvo, že jsou lidé – jak tomu říká Pán Ježiš – „soli země“! Aby zde byli takoví lidé, kteří mají rozhodující význam pro trvání a budoucnost světa, proto dává Bůh lidem svoje dary.

V našem podobenství není řec jen o přirozených darech, které má každý člověk. Tyto hřivny, nebo talenty stříbra, které dává pán svým služebníkům, jsou obrazy a přirovnání darů Božích, které přesahují rámcem přirozených darů. Jedná se o dar viry, dar Ducha Božího, dar lásky. Tyto dary Bůh nerozdává bez výběru, nevysypává je, jen tak. Bůh je uděluje tak, aby dary nebyly nikdo přetižen. Bere ohled na sily a schopnosti člověka. To zdůrazňuje Pán Ježiš tím, že mluví o darech „podle možnosti jeho“ – každý služebník dostal jiný počet hřiven.

Z výsledku vidíme, že Pán Ježiš zachází velmi tvrdě s třetím služebníkem, který svůj dar zakopal. Zcela určité to souvisí s největším nebezpečím pro křesťana, které je v tom, že o darech Božích ví, ale nic s nimi nepodniká. Někteří říkají: bojim se něco dělat. Podle významu tohoto podobenství patří to k nejhoršímu nebezpečí, kterému jsme vystaveni.

Pán Ježiš zde zdůrazňuje, že se něco rozhodně udělat může. Ti lidé, kteří si nedívají na tam, že Bůh vyzádil, mají se spojit s jinými, aby podnikli společné dílo. To je zřejmě z návrhu, že třetí služebník mohl dát svou hřivnu alespoň penězoměncům, měl své peníze uložit do banky, aby nesly úroky.

Musíme si velmi dobře pamatovat následující: Nezáleží na naši libovuli, zda se nám chce něco dělat, nýbrž na tam, že Bůh vyzádil, aby dary, které dal, byly používány. Boží dary jsou pro nás úkoly. To často nechápeme, a sice vždy tehdy, když si myslíme, že stačí poslouchat a vzdělávat se a že jsme tím učinili dost.

Boží dary jsou pro nás připraveny. Dar Jeho slova, kde se s námi setkává. Dary Jeho obecenství – křest, večeře Páně – kdy chce být nám lidem zvlášť blízký. Dar viry, dar Ducha Božího. Nikdo nemůže říci, že by Bůh neměl pro něj dary. Naproti tomu je také dost úkolů. Mnozí lidé čekají na to, aby se sekalí s někým, kdo by se o ně staral. Máme mezi sebou lidi, kteří potřebují potěšení. Je dost těch, kteří potřebují lásku, aby jim někdo rozuměl, měl pro ně čas. Těch, co čekají na pomoc, je víc, než tušíme.

Není člověka, který by neměl některé dary, které jiný potřebuje. V této souvislosti se v podobenství mluví dokonce o odměně a trestu, abychom si uvědomili, jaký důraz klade Pán Ježiš na to, co my lidé podnikáme se svými dary. Odměna za správné počinání je v tom, že je člověku svěřena ještě větší zodpovědnost. Nestane se tedy bohatším, ale oblast jeho zodpovědnosti se rozšíří. Trest je v tom, že ten, kdo svůj dar nevyužívá, brzy žádné dary nemá a nemá žádnou možnost pomáhat a o něco se zasadovat. To je nejhorší, co se může člověku přihodit, že jeho život se stává prázdným a neužitečným. Víme, že se to stává.

Pán Ježiš ovšem nevypráví ono podobenství jako bychom stáli před hotovou skutečností, ale chtěl dosáhnout toho, abychom využívali dary a také čas, který máme k tomu svěřený. Můžeme to dělat sami, ale také spojit se s jinými. Ptejme se: Co mám dělat a co mohu dělat? Naše konání směřuje do budoucnosti, a ta znamená, že Pán Ježiš zase přijde! Pak budeme voláni k odpovědnosti. Proto nám jsou Boží dary dány, abychom jimi utvářeli svůj život a sloužili Pánu.

připr. D. Z.

Vo veľkom predstihu k svojej dobe boli nielen Mojžišove vedecké a zdravotnické zákony, ale aj zákony civilné. Je všeobecne známe, že Mojžišove zákony tvoria základy právnych systémov niektorých národov sveta. Starí Babylončania a Chetiti mali kódexy a zákony, ktoré v určitem ohľade boli podobné zákonom Hospodinovým, vydaným za Mojžiša, ale je tiež pravda, že neboli ani také logické, ani spravodlivé, ani také úplné. Dôležitejšie na zákonoch, vydaných za Mojžiša bolo to, že boli jedinečné vo svojom sústredení se na uctievanie a službu jedného Boha, Hospodina, čo bolo vtedajším Babylončanom a Chetitom úplne cudzie.

Velká pravda, zjavená v Lv 17:11, ktorá sa týka prednostného významu krvi v biologickom mechanizme, bola pochopená s určitou primeranosťou len v nedávnych rokoch: „**Lebo život tela je v krvi**“. Udržovanie života spočíva v neustálom prívode kyslíka, vody a potravy všetkým buňkám tela. Túto absolútne nevyhnutnú úlohu obdivuhodným spôsobom vykoná krv, cirkulujúc po celom tele. Úloha krvi v boji proti choroboplodným zárodkom a v obnovovaní porušených tkání je jedným z najvýznamnejších objavov modernej medicíny, a používanie transfúzie krvi ako jedného z najlepších spôsobov liečby pri mnohých druhoch chorôb taktiež svedčí o mimoriadnej dôležitosti krvi v živom organizme.

Tisíce rokov pred tým, než človek objavil a spracoval vedomosti o tejto veľkej biologickej pravde, Božie slovo ju hlásalo s vedeckou presnosťou. Krv a jej funkcia nás však učí o ešte oveľa väčšej duchovnej pravde, totiž o nevyhnutnosti vyliatia krvi pri obeti za odpustenie hriechov. Krv, nositeľka života, stáva sa tiež nositeľkou chorôb a nákrav v celom tele, keď sa dostanú do krvného obehu. Telesný život symbolizuje život duchovný a telesná smrť je symbolom smrti duchovnej. Telesná choroba a zranenie symbolizuje duchovnú chorobu hriechu.

Ak nákaza hriechu naplní celú dušu človeka, v konečnom dôsledku prinesie večnú duchovnú smrť. Na vytvorenie a udržovanie duchovného života je potrebná, aby sa priviedol nový život zvonku, život nepoškvrnený hriechom, schopný potierať pustošenie hriechu v duchovne zomierajúcej duši. Obrazne povedané, transfúzia krvi je nevyhnutná a musí sa uskutočniť od vhodného darca, ktorého krv je čistá a účinná, aby mohla spojiť duchovne zomierajúcu dušu.

Toto je najblížší pohľad na hlbky duchovného významu v biblickom učení o záslupejnej obete. „**Bez preliaitia krvi niet odpustenia hriechov**“ (Žd 9:22). Toto bol symbolizmus zvieracích obetí možišovského zákona, ktorý našiel svoje všeobecne a konečne vyvrcholenie v obetnej smrti Božieho Syna za hriech sveta. Pán Ježiš povedal: „...lebo toto je moja tej novej zmluvy krv, ktorá sa vylije za mnohých na odpustenie hriechov“ (Mt 26:28).

Macou Kristovej výkupnej smrti každý, kto vierou prijíma Jeho život „vyliat na smrť, ale vzkriesený macou Božou, prijíma odpustenie a očistenie od všetkých hriechov a fakticky prijíma Krista samého – všetko toto symbolizuje prelata krv. Pán Ježiš povedal: „**Kto je moje telo a pije moju krv, má večný život a ja ho vzkresím v posledný deň. Ten, kto je moje telo a pije moju krv, zostáva vo mne a ja v ňom**“ (I. 6:54-56).

Mnoho iných príkladov vedeckých práv Písma možno ešte citovať. Základným princípom fyzikálnej vedy je princíp zachovania a zničenia energie. Tento zákon hovorí, že pri každej premene energie z jedného druhu na iný v uzavretom systéme, súčet energie sa nemení. Podobným zákonom je zákon o zachovaní hmoty, (ktorý v skutočnosti je časťou zákona o zachovaní energie), ktorý tiež hovorí, že hmota sa môže meniť v tvarе, veľkosti, skupenstve, ale jej súhrn sa nemení. O tom čítame napr. v liste Židom 4:3: „...sú diela učinené od založenie sveta“. V Gn 2:1-2: „**A dokonale boli nebesia i zem...**“ Teraz sa nikde v celom vesmíre neuskutočňuje ani vznik ani zánik hmoty alebo energie.

Pri každej premene energie sa zmenšuje množstvo užitočnosti a použiteľnosti, ktorú energia vlastní. Preto žiadny stroj nie je možné skonštruovať so 100 % účinnosťou, ani „perpetuum mobile“. V Žalme 102:26–28 čítame: „... zem a nebesia ... zvetrokem nebude konca“. Vesmír starne, ale bol „mladý“, opotrebováva sa, ale raz bol „nový“, dobieha, ale raz musel byť „natiahnutý“.

Tak sme si uvideli niekoľko príkladov moderných vedeckých poznatkov, zaznamenaných v Písme niekoľko tisíc rokov predtým ako ich človek objavil. Nech i to nás viedie k vďačnosti nášmu Pánovi za Jeho slovo, ktoré má však iný cieľ, než vedecky dokazovať deje okolo nás. Ono má byť **svetlom** na našej ceste; **zrkadlom**, aby sme sa v ňom videli, našu tvár; **vodou** na očisťovanie sa od všetkých poškívnia tela i ducha, **mečom** pre víťazstvo nad každým hriechom a pokušením. Ale tiež **chlebom** na posilnenie na našej ceste za Pánom.

ZÁKLADY BIBLICKÉHO UČENÍ

3.43 Nikdo není jíko On (vyňata)

rodil se zvláštním způsobem podle předpovědi Písem. Oděl se v člověčenství, vchom mohli být oděni v Boží přirozenost – stal se Synem člověka, abychom se mohli stát syny Božími.

Žil v chudobě, vyrostl ve skrytosti, neměl bohatství, škol ani vzdělání. Jeho příbuzní byli nepatrni a bez vlivu. Jako dítě však zneklidnil krále; když byl chlapcem, zmátl doktory; když byl mužem, ovládal běh přírody. Chodil po vlnách a ztišíl moře. Uzdravoval zástupy bez léků. Nenapsal ani jedinou knihu, ale do našich knihoven by se nevešly knihy, které byly napsány o Něm. Nesložil nikdy písň, ale sám poskytl látku k více zpěvům, než všichni spisovateli dohromady. Nikdy nezaložil učiliště, ale všechny školy dohromady se nemohou pochlubit tolika žáků jako On. Uzdravil více zlomených srdcí než lékaři chorých těl.

Velcí mužové přišli a odešli – On však žije. Herodes Ho nemohl zabít, satan svést, smrt Ho nemohla zničit, hrob Ho nemohl podřídit.

Byl bohat a stal se pro nás chudým. Jak chudým? Zeptejte se Marie! Zeptejte se mudrců z východu! Spal v cizích jeslích, jel po moři v cizí lodičce, seděl na cizím oslátku, byl pohřben v cizím hrobě. Všichni zklamali, On nikdy. Je věčně dokonalý, krásnější nad všechny syny lidské, syrchovaně milý. Je můj Spasitel.

3.50 SMRT A VZKŘIŠEN

KRISTUS UMŘEL ZA HŘÍCHY NAŠE... VSTAL Z MRTVÝCH PRO OSVÁŘEDELNÍ
NAŠE

- Stalo se tak podle Písem (R 4:23–25; 1K 15:3–4).
 - Pán Ježíš sám o obojí skutečnosti třikrát hovořil učedníkům (Mk 8:31; 9:31; 10:33, 34).

3.51 K zájmušení

a) Tři smutná místa

smrt	místa
semane – zrazen; nepochopen a opuštěn učedníky	(Mt 26:36, 40, 56)
obata – zavřen vlastním lidem a vydán na smrt	(J 19:13–16)
gota – ukřižován, opuštěn od Boha	(Mt 27:33, 46)

b) Dva obrázky

- ho, který hříchu nepoznal, za nás učinil hříchem" (2K 5:21)
zre smrt zahľadil toho, který má vlaďárství smrti" (Žd 2:14)
Pohled na měděného **hadu** uzdravuje od uštknutí **hadem** (srovn. J 3:14)
David Galíáš zabil jeho vlastním mečem.

c) Slova s křížem

Evangelisté zaznamenávají sedm výroků, které Pán Ježíš pronesl, když visel na kříži:

Oče, odpusť jím, neboť nevědí, co činí"	(L 23:34)
Amen pravím tobě, dnes budeš se mnou v ráji"	(L 23:43)
Ženo, hle, tvůj syn. – Hle, tvá matka"	(J 19:26, 27)
Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?"	(Mt 27:46; Mk 15:34)
Žízínm"	(J 19:28)
Dokonáno je"	(J 19:30)
Oče, v ruce tvé poroučím ducha svého"	(L 23:46)
námka; bližší úvahy viz např.: Cestou životem 1975.	

3.52 Smrt Pána Ježíše

- a) Předzvěděna dříve, než svět byl (Sk 2:23; 1Pt 1:20)
 - b) Předpověděna proroky (Iz 53:5, 10; L 24:46; 1Pt 1:10, 11)
Lidé byli na tuto velkou událost připravováni předobrazy (např.: Izák, velikonoční beránek, měděný had), Žalmы i proroky.

- c) Byla dobrovolná (J 10:17, 18; 1Tm 2:6; Žd 9:14), z lásky (Ef 5:2) – větší láska není (J 15:13... za přátele!).
- d) Byla potřebná pro dovršení Jeho dila vykoupení (Mt 20:28; 26:28; J 3:14, 15; 10:15).
- e) Je dostatečná pro všecky, ale účinná jen pro věřící (Kalvín).
Jedenkrát podstoupená (Žd 9:28, 1Pt 3:18).

3.53 Co znamená smrt Pána Ježíše

a) pro Boha

1. Důkaz Boží lásky (J 3:16; R 5:8)
2. Projev Boží spravedlnosti (R 3:25, 26). Boží jednání s člověkem v předešlých i nadcházejících obdobích je možné jen pro krev Pána Ježíše.
3. Rozmožení Božího bohatství – nalezení toho, co bylo ztraceno: vykoupený, vyzískaný lid (1Pt 2:9; Zj 5:9).

Nikoliv, že by se Boží nekonečná sláva zvětšila, ale skrze církev je celému vesmíru ukázána (Ef 3:10, 11).

b) pro Něho samého

1. Dokázání nejvyšší poslušnosti (Mt 26:39; R 5:19; Fp 2:8; Žd 5:8)
2. Projev nejvyšší důvěry Otci (Mt 27:43 – srovn. Z 22:9; Žd 2:13)
3. Důvod Otcovy lásky a zalíbení (J 10:17; Ef 5:2).
4. Cesta z místa lásky a moci – „z náruče Otce“ (J 1:18 - Ži) k postavení vítěze posazeného „na pravici Majestátu“ (Žd 1:3; Zj 5:5, 9).
Povýšení na kříž a povýšení na trůn spolu úzce souvisí.
5. Cesta k získání církve – od osamělého zrnu k užitku (J 12:24). Jen takto se mohl stát Pán Ježíš „prvorozeným mezi mnohými bratřími“ (R 8:29) a „hlavou těla – církve“ (Ef 1:22–23).
6. Předlivý projev lásky Božího Syna (Ef 5:2, 25; Ga 2:20).

c) pro satana

- „... potře tobě hlavu“ (Gn 3:15).
- „... nyní kniže světa toho vyvrzeno bude ven“ (J 12:31).
- Skrze kříž umírající zvítězil a obloupil mocnosti (K 2:14, 15).
- Skrze smrt zahadil toho, který má vladařství smrti (Žd 2:14).

d) pro vykoupené

- Pán Ježíš „... skrze svou vlastní krev ... věčné vykoupení nalezl“ (Žd 9:11, 12). Podrobnejší úvahy v další kapitole: O spasení.

3.54 Poznámky

- a) (Sauer) Bůh proměnil tento strašlivý čin vzpoury lidí proti sobě v oběť smíření – k záchrane těch, kteří se zprotili. Krajnost zla se setkala s krajností dobrá a lásky v téze chvíli. Satanovo zdánlivé vítězství se stalo rozhodující porážkou – a zdánlivá prohra Pána Ježíše je triumfálním vítězstvím.
Jako Božská osoba Kristus skrze kříž nic nezískal. Byl pro něj ponížením. Oslavený člověk v nebi nemá osobní slávu jako věčné Slovo před vtělením. Ríká přece: „... oslav mne, Otče, touž slávou... jakou jsem měl prve nežli svät byl“ (J 17:5). Ale jako Vykupitel a poslední Adam (R 5:12–21; 1K 15:45) získal vyvýšení a jméno nad každého (Fp 2:9, 10).

b) (Kořínek) Kříž ukazuje kdo a jaký Bůh je.

- Bůh není pyšný; ale pokorný, milující, poslušný – dává se pod moc svého stvoření. Bůh zůstal věren sobě samému: bojuje láskou proti zlu a násilí. Satan dokáže: ponížit, potupit, mučit a zabít. Ale s láskou, která se v této chvíli nejmocněji projevuje, je spojen život a milost: „Otče, odpust jim“. Tato skutečnost: satanova zákeřnost a zloba – i Boží nitro zjevené v Pánu Ježíši bylo odhaleno celému vesmíru.

3.55 BEZ KRVE VYLITÍ NENÍ ODPUŠTĚNÍ VIN (Žd 9:22)

Hřich přináší smrt, způsobil oddělení stvoření od Stvořitele – zdroje života. Proto musel i Vykupitel tento ortel vytrpět a svojí smrtí způsobil znovunastolení života. Nezměnitelně a jasné je zde postavena Boží cesta spasení i přes námítky lidí proti opovržlivé nazývané „krvavé teologii Bible“. Ukrížovaný Kristus je středem (1K 2:2), jedněm k pohoršení a bláznovství, druhým ke spasení (1K 1:21–24).

a) Význam krve Pána Ježíše

Pán Ježíš sám řekl, že jeho krev je nápoj (J 6:55) – a posluchačům to znělo jako „tvrdá řeč“. Při poslední večeři hovořil, že Jeho krev se vylévá na odpustění hřichů (Mt 26:28) – je krví „nové smlouvy“.

Krev Pána Ježíše působí (výběr citátů)

ospravedlnění	(R 5:9)	–
vykoupení	(Ef 1:7; 1Pt 1:18, 19)	– k. Beránka
smíření	(Ko 1:20)	– krev kříže
ocistí svědomí	(Žd 9:14)	– k. Kristova
posvěcení	(Žd 13:12)	–
ocíštění od hřichů	(1J 1:7)	– k. Krista Ježíše
umýtí od hřichů	(Zj 1:15)	–
vítězství	(Zj 12:11)	– k. Beránka

b) Kříž (v NZ kromě evangelii pouze 11X)

Slovo kříže je bláznovstvím	(1K 1:18)
Protivenství pro kříž Kristův	(Ga 5:11; 6:12)
Chlubit se v kříži Pána Ježíše Krista	(Ga 6:14)
V mír uvodě... skrze kříž	(Ef 2:16)
Poslušný do smrti kříže	(Fp 2:8)
Zápis smazal, přibíj jej na kříž	(Ko 2:14)
Pro předloženou radost strpěl kříž	(Žd 12:2)

3.56 Zmrtyvhystání

Je-li tota slovo skutečností (jak také věříme), pak se jedná o vrcholnou událost historie – a neřídit svůj život v souladu s důsledky, které z toho vyplývají, je nenahraditelnou ztrátou. Jinak by křesťanství bylo buď podvodem nebo omylem.

Na závážnost této souvislosti upozorňuje i ap. Pavel: „...nevstal-li z mrtvých Kristus, tedy je daremné kázání naše a daremná je i víra vaše“ (1K 15:14) – a na základě zjevných fakt i vlastní zkušenosti zdůrazňuje:

ALE VSTAL Z MRTVÝCH KRISTUS (1K 15:20).

a) Vzkříšení je dobře dokumentovanou události staré historie a je dosvědčeno:

1. prázdným hrobec (i když uzavřeným a hlidánym stráží)
 2. setkáním učedníků se vzkříšeným Pánem
- Uvedme alespoň tři prameny:

Evangelium Marka – mnohem ranější než se kdysi soudilo, aramejsky okolo 44 n. l. (pravděpodobně se spoluúčastí ap. Petra)

Evangelium Lukáše – společně se Skutky ap. přijato bez výhrad jako dílo přesného historika

1. list Pavla Korintským

– ani kritikové nepochybují o pravosti a datu okolo 56 n. l.

b) Několik poznámek

1. Skutečnost prázdného hrobu byla hrozná pro Židy i Římany, a jistě by udělali cokoliv, kdyby mohli dokázat opak.
2. Zajímavý detail (J 20:6, 7): položená prostěradla a vedle rouška s hlavy nerovzávaná; tj. právě tak, jakoby tělo bez dotyku zmizelo (nikoliv ukradení, odnesení atd.).
3. V epištolah nenacházíme o prázdném hrobu žádnou zmínu (byla to jistě všeobecně známá skutečnost), ale zato mnoho sdělení o vztahu vzkříšení k Pismu a životu věřících; sporná nebyla tedy fakta – důležité bylo vysvětlení významu.
4. Ap. Pavel píše, že z 500 bratří, kteří společně viděli Pána, ještě množí žijí (tj. r. 56 n. l.).
5. Je to vše jen legenda? Událost byla na to příliš bezprostřední. Je to lež? Jedná se o záznám s věrohodností prvotní církve; tj. lidí, kteří žili vysoce morálně, což uznávali i jejich protivníci.
6. Víra přichází ze slyšení, prostřednictvím předcházejících učedníků. Tento řetěz vede až k věřícím první doby. Ti ale byli po ukřižování Pána Ježíše zdrženi.

Bez vzkříšení by žádný člověk neuvěřil ukřížovanému, ani jeho zaslíbením. Proměnu, která se stala s těmito ustrašenými lidmi, způsobila jistota a moc vzkříšeného Pána.

7. Pro každého člověka zůstává však konečným důkazem osobní poznání vzkříšeného Krista jako Spasitele a Jeho moci k novému životu.

3.57 Vzkříšení Pána Ježíše je základním učením Pisma.

Vstal třetího dne (Mt 16:21; 17:23; 20:19; L 24:21; 1K 15:4).

První den po sobotě (Mt 28:1; Mk 16:1; L 24:1; J 20:1, 19).

a) Zpráva o vzkříšení byla podstatnou částí svědectví prvních křesťanů při zvěstování evangelia (Sk 2:24–36; 3:15; 4:10; 5:30, 31; 10:39, 40; 13:29, 30; 17:2, 3, 30–32; 25:19).

(Výnáto: Večný život) Často si myslíme, že my nezdůrazňujeme právě toto – vzkříšení a slávu Pána Ježíše. Nikdo z lidí se nebojí Krista pověšeného na kříži, ale když si uvědomí, že On žije, tak si uvědomí i to, že sedí na trůnu Boží a znova přijde. Toto hovořili první věřící a všude, kam s touto zvěstí šli, byly výsledky.

b) Vzkříšení je potvrzeno sdělením andělů, prázdným hrobem a setkáním Pána Ježíše:

s Marií Magdalou u hrobu	(J 20:14–18)	1. den
s ženami vracejícími se od hrobu	(Mt 28:8–10)	1. den
s dvěma na cestě do Emaus	(L 24:13–31)	1. den
s Petrem	(L 24:34; 1K 15:5)	1. den
s učedníky bez Tomáše	(L 24:36–43; J 20:19–24)	1. den
s učedníky včetně Tomáše	(J 20:24–29)	po 8 dnech
se sedmi učedníky u jezera	(J 21:1–23)	v Galilei*
s učedníky na hoře	(Mt 28:16–20)	v Galilei
s 500 bratřími	(1K 15:6)	
s Jakubem	(1K 15:7)	
na hoře Olivové	(L 24:50–53; Sk 1:9–12)	při odchodu

Pán Ježíš se dále ukázal Štěpánovi (Sk 7:55) a Saulovi (Sk 9:5). I dnes žije bezpočet těch, kteří Jej denně zakousí jako živého Spasitele a přítele.

*) Poznámka: o setkání v Galilei hovoří Pán Ježíš (Mt 26:32; Mk 14:28) i andělé (Mt 28:7; Mk 16:7).

c) Jeho vzkříšené tělo bylo z masa („sarx“) a kostí (L 24:39), nepodlehlo porušení – rozkladu (Sk 2:31), bylo totéž v jakém umíral (J 20:27), ačkoliv oslaněné (Fp 3:21) a nesmrtelné (R 6:9–10). I naše těla budou taková – oslaněná (1K 15:44, 53, 54).

d) Jeho vzkříšení je pro naše ospravedlnění (R 4:25). Je důkazem, že Bůh dílo vykoupení přijal (srov. 1K 15:17). Vzkříšený Kristus je potvrzením dokonalého zaplacení všech našich hříchů.

e) Jeho vzkříšení je ujištěním o našem vzkříšení: „Já žiji, i vy žiti budete“ (J 14:19). On je pravtinou (1K 15:20–22).

f) „Moc jeho vzkříšení“ je zkušenost, ze které se máme nyní těšit (Fp 3:10). Znamená to žít novým životem, který vychází z obecnosti s živým Pánem a Spasitelem.

3.58 K zamýšlení

a) (Sauer) Návrat Vykupitele do nebe by byl myslitelný i bez vzkříšeného těla. Mohl se hned po smrti vrátit k Otci – tak jako byl již před narozením od věčnosti. Ale přece: **vzkříšením bylo plně dokázáno vítězství nad smrtí**.

1. Při návratu bez vzkříšeného těla by nad smrtí triumfoval jen duchovně a morálně – jen ze dvou třetin; celá lidská bytost je tělo, duše i duch.

2. Bez vzkříšeného těla by se Kristus v plném slova smyslu vůbec nebyl zjevil jako přemožitel smrti. Vždyť smrt neznamená konec existence – ale rozdělení ducha, duše a těla. K přemožení smrti bylo nutné znovuvestavení této harmonické jednoty.

3. Bez vzkříšeného těla by se Kristus zároveň oddělil ze svazku človečenství a nemohl by plnit svoji využitelskou úlohu, postavení prostředníka: „... jeden je prostředník Boží a lidský, člověk Kristus Ježíš“ (1Tm 2:5). Vzkříšení těla proto také znamená, že Vykupitel zůstává člověkem na věky ve změněném, oslaněném způsobu – jako poslední Adam, druhý člověk s nebe (1K 15:45, 47), prvorozený mezi mnohými bratřími (R 8:29; Ko 1:18).

ODPADNUTIE

Z EP. ŽIDOM 6

V epištolě Židom sa hovorí iba o jednom hriechu, a sice o případe Izraelitů z čias prvého storočia, ktorí opustili židovstvo a stotožnil sa s viditeľnou kresťanskou cirkvou, vyznal Krista a teraz je v nebezpečenstve, že pod hrozbou prenasledovania zaprie túto vieru a vráti sa späť k levičkej bohoslužbe (ktorá medzičasom stratila svoju platnosť).

Tento hriech sa opisuje v kap. 2:1 slovami „prejsť pomimo“ (novozákonnej pravdy), „zatvrdzovať srdeč proti Duchu svätému“ (3:7, 8), „odpadnutie“, „nanovo-križovanie Syna Božieho“ (6:6), „dobrovolné hrešenie“, spočívajúce v trojnásobnom hriechu proti Trojedinému Bohu, „pošliapanie Syna Božieho“ (hriech proti Otcovi, ktorý posielal Syna), „považovanie krvi Ježišovej za obecnú“ (hriech proti Synovi, ktorý prelial krv) a „potupovanie Ducha milosti“ (hriech proti Duchu svätému, ktorý ich priviedol k pokániu), (10:26, 29).

Výraz „odpadnutie“ pochádza z gréckeho slova, ktoré doslovne znamená „zaostať za osobou alebo vecou, sklznúť, odchýliť sa od správnej cesty, odvrátiť sa. Zo svetskej literatúry tých čias máme na toto slovo ilustráciu vo vete: „ak podmienky zmluvy budú porušené“.

Toto použitie nášho terminu presne zapadá do dejinného pozadia epištolky Židom a do kontextu, v ktorom sa termín vyskytuje. Ide tu o Izraelitov, ktorí vyznali Krista, ktorí v poslušnosti Duchu svätému boli Jeho k spaseniu smerujúcou pôsobnosťou privedeni k pokániu, na samý prah spasenia. Urobili, tak povediac, dohodu s Duchom svätým, súc Mu dobrovolne podriadeni. Keby teraz zavrhlí ponúkanú vieru a vrátili sa k židovstvu, zrušili by dohodu, ktorú s Duchom svätým uzavreli.

Predtým sa pridržiavali obetného poriadku Prvej Zmluvy. Potom ho opustili, aby prijali novozákonné pravdu. Keby sa teraz vrátili k obetiam chrámovej bohoslužby, značilo by to návrat k predošlému stanovisku.

Toto slovo, „odpadnutie“, môže sa týkať iba tohto jedného hriechu, spomínaného v epištolke Židom. Tak mohol zrešiť človek iba v prvom storočí, žid alebo pohan-prozelyta židovstva (novoverec), a to z tohto dôvodu, že podmienky po roku 70 nedovoľovali tohto hriechu sa dopustiť, lebo v tom roku bol chrám zničený. Niet viac obeti levičkejho poriadku, ku ktorým by sa človek mohol navrátiť. Hriech odpadnutia bol veľmi závažný. Tito Židia sa stali účastníkmi, „partnermi“, (pozri Lk 5:7, to isté grécke slovo) Ducha svätého, poslúchajúc Ho pri Jeho práci vedúcej človeka k pokániu a spaseniu. Keby teraz zavrhlí Jeho ďalšiu službu, dopustili by sa tým mimoriadne vážneho činu, z ktorého nebolo viac návratu späť.

KSW (mk)

E listý misionář, ktorý pôsobil mezi primitívni kmeny státu Matto Grosso v Brazílii, upoutal na sebe pozornosť domorodcov tím, že často sedel tiše a priamo hľadeli pouze na malé listy papiera. To se stávalo vždyky, když dostal poštu.

D Domorodci nevěděli tehdy nic o psaní a čtení. Proto se zeptali misionára, co to dělá s těmi kousky papíru. Vysvětloval jim, že jsou to zprávy, které obdržel ze své vlasti.

O Později jej viděli, jak si čte v Bibli. Opět se ho ptali, co jsou to nyní za zprávy. Pohotově jím řekl, že v této knize dostává zprávy od Boha, velkého Otce. Od té doby přicházel k němu domorodci s otázkou: „Přiteli, jaké noviny máš dnes od velkého Otce?“

N V Bibli se můžeme dočíst o poselství Božím pro člověka. Proto: „Věrná je tato řeč a všechna oblibená hodná, že Kristus Ježíš přišel na svět, aby hříšné spasil“ (1Tm 1:15).

V Vezmi si i ty Bibli do ruky a čti, naslouchej, co tvůj „velký Otec“ čeká od tebe dnes, jakou novinu má pro tebe!

připr. D. O.

(Dokončení)

Pamäťate sa na tých dvoch učeníkoch Pánových, ktorí išli z Jeruzalema do Emaus a boli smutní?

„SÁM JEŽÍS SA PRIBLÍŽIL A IŠIEL S NIMI.“

Oni boli smutní, plní nerozluštiteľných problémov. Pán Ježíš sa priblížil k nim a povedal: „Aké sú tu veci, o ktorých idúci rozjímavate a ste smutní?“ A oni Mu začali rozprávať. Ja viem, že si vy pomyslite: „Ved' my nie sme smutní!“ Ale budete aj smutní. To vás nemine, lebo kráčame pláčlivým údolím tohto sveta. Preto z času na čas aj my pláčeme. Včera som prišiel do jednej domácnosti, kde malí ročného chlapčeka. Išiel oproti mne a stará mama mu hovorí: „Daj ruku ujovi.“ On mal na liečach také veľké slzičky ako hrachy. Hovorí: „A čo ty, malý človeče, plačeš?“ On mi, pravda, nerozumel – ale už aj takí pláčú.

K tým učeníkom pristúpil Pán Ježíš a rozlúštil im všetky problémy, zjavil im všetko, čo potrebovali, vrátili sa k svojim a boli plní radosti, lebo On im vyskala Písma. Ach, drahí moji, majte čas, aby ste Ho vzali k sebe, aby ste si sadli s Nim, aby mohol k vám hovoriť skrze Písma. Potom budú i vaše srdcia horieť a budete naplnení radostou a pokojom v DUCHU SVÁTOM.

A ešte jeden citát z 1M 25:11:

„A IZÁK BÝVAL PRI STUDNI ŽIVÉHO, KTORY MA VIDÍ.“

Kde budeť bývať? Slovo Božie je studňou. Prvá zmienka o tej studni je v spojnosti s Hagarou, keď jej i jej synovi hrozila na pôstu smrť smrťom. Ángel jej ukázal tú studňu a bola zachránená. Izák býval pri tej studni Živého, ktorý ma vidí. To znamená: Vidí každý môj krok, môj stav, vidí môj žiaľ, bolí, moje problémy, starosti, moje túžby a úmysly. To ma teší, lebo nám často ľudia nerozumejú a nás stav nevidia. Ľovek hľadí na to, čo je pred očami, ale Boh vidí do srdca, to je ten živý, vidiaci. Ľudia nás nerozumejú a preto nás aj často chybne posudzujú, ale On nás vidí a my nechceme byť skryti pred Nim. On aj Abrahámovi povedal: „Chod predo mnou a buď dokonalý!“ Chod v mojej blízkosti pred mojou tvárou, ja som Hospodin, ktorý ta vidím. A tak ta podopriem v každej tvojej potrebe a slabosti, ty budeš chodiť bohabojne – Hospodin ma vidí! Vidí moju slabosť, moje potreby, ale i moju hľavatosť alebo uminenosť, tiež i prípadné pokrytectvo. Živý, ktorý ma vidí – to je na jednej strane veľká moja útecha, posila a povzbudenie a na druhej strane je to veľká výstraha pre prípadné neúprimné chodenie a podobne. To je pre vás veľmi dôležité, či budeš bývať pri studni Živého, ktorý ma vidí. To, či budeš bývať v Nitre alebo v Bratislave, to je vedľajšia vec, ale bývať pri studni Živého, ktorý ma vidí. Z histórie tých Abrahámových studní vieme, ako ich nepriateľské kmene zasýpalí. I túto vám bude chcieť nepriateľ zasypať. Tá studňa predstavuje čas venovaný čítaniu, skúmaniu a štúdiu Písma a nepriateľ to chce zasypať nejakými starostlami a inými záujmami.

Izák býval pri studni Živého, ktorý ma vidí. I my vám to prajeme, aby ste pri nej bývali. Tak nikdy nebudeť mať nedostatok vody, nikdy nebudeť mať pocit, že ste zabudnúť alebo nevidenie. On vidí – i tú túžbu, i tú potrebu, i ten bol, i slabosť vidí, i ten pláč i radosť – On vidí všetko, ten milosrdný veľký Boh a milujúci Otec nebeský.

A ešte, ak dovolíte, páč slov osobne pre vás. Židom 10:24:

„A POZORUJTE SA NAVZÁJOM“

tým cieľom, aby sme sa roznechovali k láske a k dobrým skutkom. Aj vy sa pozorujte navzájom. Vyvolili ste si jeden druhého a pôjdete spolu cez dobré aj zlé, cez deň aj cez noc, cez radosť i žiaľ i pláčlivým údolím. Pozorujte jeden druhého – ale nie, aby ste sa kritizovali, ale aby ste pozorovali a videli, čo vám je tažké, čo vám chýba, čo sa vás dotýka.

Pozorujte prípadný žiaľ, zármutok, bezradnosť druhého, nech vám to nie je ľahostajné, ako sa ten druhý cíti, čo prežíva. Tvoj žiaľ – môj žiaľ, tvoja radosť – moja radosť, tvorý problém – môj problém. Dávajte pozor na seba NIE Z NEDÔVERY, ALE Z LÁSKY.

Keď sa budete vzájomne pozorovať, tak zistite, aké bremená ten druhý nesie a potom „JEDNÍ DRUHÝCH BREMENÁ NESTE“ (Ga 6:2). – Čo ta tiaží, drahá moja? Čo ta tiaží, druhý môj?

Citali ste o Lutherovi a jeho žene Katarine? Luther bol veľký človek, ale aj na neho prišiel žiaľ, pochybnosť a neistota. Sedel vo svojej kancelárii celé dni smutný, niečo ho tažilo. Nepovedal to svojej manželke. Ale ona ho pozorovala a videla to a premýšľala, ako ho vyviesť z tej neistoty a smútku. Prišla na myšlienku – obliekla sa do čiernych, smútočných šiat a vstúpila do jeho kancelárie. On sa zlakol: „Katarína, čo sa stalo, kto zomrel?“ Ona povedala: „A ty nevieš? Pán Boh zomrel, tak Mu idem na pohreb.“ „Ale ved' to nie je možné, Pán Boh nezomrel!“ „No a potom prečo si smutný?“ A Martin sa potešil a bolo všetko dobre.

Pán Boh žije, moji drahí a vy jedni druhých bremena neste. Pozorujte sa navzájom. Nech vám nie je ľahostajné, že vás druhá tlačí nejaký problém, aby ste si nepomysleli: „Aj ja mám, aj všetci majú...“ Snažte sa uľahčiť tomu druhému.

V MANŽELSTVE NIET ŠTASTIA PRE JEDNÉHO. Bud ste obaja šťastní, alebo ani jeden. Ti dva sú jedno. Teraz už neexistuje: „Hlavné, že som ja šťastný“, to nie! Bud sú obaja spokojni a šťastní, alebo ani jeden.

V ÚCTE SA PREDCHÁDZAJE

– tak je napísané Rímanom 12:10. Viete, veľmi mnoho manželstiev je nešťastných a sú nevydarénie len preto, že manželia dovolili, aby ich manželstvá zovšedneli. Majú si preukazovať úctivosť nielen keď sa zasnubujú, ale aj keď sú svoji, keď spolu žijú, tvoria „dom“. Má to tak byť, že ja pamätam na ňu, ona pamäta na mňa. Ja si vžiam ju, ona si vžiaľ mňa. Nikdy nie mávnut rukou nad tým druhým. Ľaska všetko znáša, všetko trpezlive čaká, všetkého sa nadeje. Znášajte sa navzájom. A či aj znášať sa bude treba? Čo znášať? Aj ty sa presvedči, že on má aj ťavý bok. Nie je všetko pravé, krásne, ľahké. Každý má nejakú slabosť. A pretože má slabosť a bude mať slabosť, a bude sa ho pridŕžať až do konca, znášajte sa navzájom v láske.

Nie snažiť sa za každú cenu zbaviť ju slabosti. A nie chcieť ho prevychovať. To jej nezmyseli. To bude s ňou a s ním stále – ale znášajte jeden druhého v láske. Tak budeť mať vyrovnaný život. Nešťastní sú ti, ktorí chčú druhého prevychovať. Venujú tomu obrovské úsilie – a nakoniec katastrofa! Žena je žena – ako ju Pán Boh stvoril, jemná, slabá. A muž je muž, ako ho Pán Boh stvoril; takú ti ju dáva – takého ti ho dáva. Znášajte sa navzájom... i keď sa vám nebude niečo páčiť. Hlavné je, vždycky sa spolu radujte a pláčte tiež spolu. Nech u vás niesť ani vŕťaza, ani porazeného, lebo vŕťaz by sa radoval a porazený plakal. Aj plakat budeme, kým sme na zemi, veru, aj plakat.

Hovorí k vám človek, ktorý prežil 44 rokov toho manželského života; ktorý mal vyrovnaný manželský život. My nie sme anjeli. Ti sa neženia a nevydávajú. Aj my sme mali ľudské slabosti a problémy.

Nikdy sa nikomu nežádajte, že máte nejaké tažkosti. Nikdy nečakajte, aby vás prišli „pokonávať“. Štyridsať rokov sme spolu – a nikto nás nemusel „pokonávať“. Nie že by sme boli lepsi ako tamtí, my sme si to vybavili a vyriešili

sami, naučili sme sa, ako to máme robiť a Boh nám dal milosť, vďaka Mu za to. A On i vám dá podobnú milosť. Všetko čírite bez reptania a pochybovania, t. j. ochotne a s optimizmom. Nič nečírite zo sváru a hádania.

(Nitra, 13. 5. 1967 — pre slov. js.)
pripr. -ik

PAN JEŽIŠ JDE STŘE- DEM DĚJIN- NYCH CEST

Když z hlediska věcné typovosti a žadoucí přehlednosti posoudíme své členění dějinné cesty kristovců od apoštola k dnešku, shledáme, že je vhodné a účelné. Nikdo nám tuto vhodnost a účelnost dokumentárně nevyvrátil, ani neukázal členění vhodnejší a účelnější. Chceme se proto i nadále přidržovat tohoto pro nás osvědčeného členění.

1. Začátky cesty (30-180)

Viditelnými nositeli všeho, co tvorí obsah dějinné cesty Kristovy, jsou jeho **sborové**. Proto nám povaha této sborů musí být naprostě jasná a průhledná, abychom rozuměli nesmírné velkému počtu sborů; a tím i cestě, kterou Pán Ježiš jde oběma tisíciletími.

On ustavil sbor svůj

Sbor, jež On ustavil, je svou povahou po vnější stránce tím, čím byla „eklézia“ ve starém Řecku. Aby se nám toto slovo lépe vyslovovalo a skloňovalo, dáváme mu česky tvar „eklézie“. V Řecku byly větší obce (městské i venkovské) samosprávnými demokratickými útvary. Sněm obce s funkcí zákonodárného sboru se jmenoval eklézia. Politicky tam nebylo nic výššího. Ustavit eklézií, která by v sobě sdružovala několik jiných eklézií, to byla nemožnost. Bylo však možno v případech ohrožení vnějším nepřítelem založit svaz obcí a touto cestou i svaz eklézií. Avšak svaz, to není nějaká nová eklézia, nýbrž je to prostě sdružení, společnost. Později byla samostatnost eklézii porušena mocnými vojevůdcí a králi.

Pán Ježiš použil pro útvar, jež hodlal ustavit („vzdělat“, založit; Mt 16:18) jakžto orgán své stálé působnosti na zemi, formy a názvu eklézie. Když svou eklézií naplnil svým obsahem a dal ji dějině poslání, stal se z ní pravzor, (prototyp) eklézie, jenž se pak prvotně odrazil v Jeruzalémě, později v Antiochii a pak na jiných dalších a dalších místech. Všude to byl viditelný **místní** sbor. Pán Ježiš na zemi nezaložil a neustavil žádný neviditelný, nekonkrétní sbor, žádnou pouhou montáž zásad a zbožných přání. Tohoto faktu se musíme držet, jako se dům drží skály, do níž jsou zapuštěny jeho základy. Musíme se toho držet tak, jako by šlo o to, zda máme žít anebo zemřít, chceme-li totiž správně pochopit cestu, kterou Pán Ježiš jde staletími. Tím, že pojmenování sboru i jeho povahu včlenil do svého učení a že dal svým nástupcům jasnou **výstrahu**, která jim zabraňuje napodobovat formy moci státních útvarů (Mt 20:25-27), je pro kristovce jednou provždy stanoveno, že sbory, jež budou tvorit a v nich žít, mají provždy zůstávat v povaze duchovně samostatných, sobě bratrsky rovných a jen svazkem souladností a duchovní jednotnosti spojených sborů. Jenom hrubé násilí anebo dočasná spekulativní manipulace by mohly z takových sborů utvárit nějaký výšší sbor, nazvaný „církvi“, ve formě „Sboru sborů“ nebo „Církve církví“. V českých, slovenských a polských překladech bylo pro eklézií použito dvou překladových slov, slova sbor a slova církev, slov naprostě **tožních**, protože jeden a týž pojem eklézie, který je včleněný do učení Kristova, není naprostě přístupnou překládat dvěma slovy s **různým** pojmovým obsahem. Proto mají anglické překlady N. Zákona **všude** jen slovo „church“, ruské překlady **všude** jen slovo „cerkov“, německé překlady **všude** jen slovo „Gemeinde“ atd. Jestliže rusky, anglicky a německy mluvíci křesťané **nemohou** uváret cosi jako Církev církvi, nemohou to učinit ani česky, slovensky a polsky mluvíci křesťané, takže jejich formulaci „Církev v sobě sdružuje sbory“, je nutno **odhalovat** jakžto formulaci „Církev v sobě sdružuje církve“. Tuto překladovou od-

bočku od hlavní věci bylo třeba učinit z toho prostého důvodu, aby se čtenářům hned od počátku ukázala pravá povaha sborů, jež Pán Ježiš má na myslí a jejichž prototyp ustavil, totiž sborů, jež se nemohou sdružovat v nějakou církev výšší povahy a výššího významu. Je to něco naprostě nemožného, nezdravého a v zásadě nesprávného. Uvidíme později, kam to vedlo, když římský sbor si za asistence státní moci podmanil samostatně vyrostlé sbory a učinil z nich pouhý shluh diecézních poboček svého cirkevního útvaru v Rímě.

Zcela něco jiného je pouhý svazek nebo sdružení sborů v zájmu spolupráce, vzájemné pomoci a jednotného zastupování před orgány státní správy. Takové sdružení se nestává nějakou novou a výšší církvi, než jsou jednotlivé **místní** církve (sborové), takže funkcionáři takového sdružení nejsou nějakým výšším druhem starších, než jsou starší sborů místních, (kterí jsou dohlížeteli — „episkopy“, „bisupi“ — svých sborů) nemohou se tedy stát „dohlížeteli dohlížitelů“, „starší starších“ apod. Staršovstvo je pojmenováno Nového Zákona, takže není připustno, aby tu byla „staršovstva staršovstev“ apod. Jde o naprostou rovnost mezi všemi staršími všech sborů.

Duchovní poslání, jež Pán Ježiš dal svému sboru, má tento obsah:

a) Sbor má zvestovat Boží evangelium a ponovením do vody přijímat za své údy všechny ty, kdo prošli změnou svého smýšlení (prošli pokániem), uvěřili v evangelium a takto se jim dostalo odpuštění všech jejich dosavadních scstí (hřichů).

b) Sbor má pamatovat vždy na to, proč a jak musel Ježiš Kristus trpět, takže se sboru lámání chleba a pití z kalicha stává „stálou pomůckou tohoto pamatování“. — c) Sbor má učit své údy (příslušníky) **všem**, co Pán Ježiš přikázal, aby sbor zde mohl plnit podobné poslání, jaké měl On, když působil osobně na zemi. — d) Sbor má při svém rozhodování a usnášení stát vždy pod vlivem Ducha sv., jenž je Duchem pravdy a ne-připouští, aby rozhodnutí nebo usnesení sboru bylo učiněno v **rozporu** s učením Kristovým! Tento Duch tedy učí tomu, iak mají být Kristova slova a jeho apoštoli chápána a plněna, i uděluje duchovní silu plnitélům tétoho slov. — e) Sbor má ve svém středu mít odpovědného, v lásce zcela Kristu oddaného mluvčího, tzv. star-

šího a dohlížitele, aby měl odpovědný dohled nad tím, co se děje ve sboru, a věděl, zda se příslušníkům sboru dostává zdravého duchovního pokrmu, aby se mohl vždy o zdravý pokrm postarat, shledá-li, že je v něm něco nezdravého.

/ a) Mk 16:15-16; Mt 28:19; L 24:47; b) L 24:46; 22:19-20; c) Mt 28:20; J 20:21; d) J 20:22-23; Sk 1:8; e) J 21:15-17. /

K bodu c) je možno výrazně připomenout, že příslušníci každého sboru se mohou i z učení Kristova naučit rádnemu a poctivému plnění občanských povinností a nadto i co nejlepšímu utváření mezinárodních vztahů.

Pán Ježiš po svém vzkříšení obsah poslání sborů svým učedníkům skutečně a osobně oznámil, svého svatého Ducha jim skutečně udělil a takto ustavil pravou svou sboru. Jeho mimořádně viditelnou **přítomností** bylo ustavení tohoto sboru posvěceno, **všechno** tedy ještě dříve, než došlo k jeho poslednímu pozemskému rozloučení s učedníky. To mělo velký význam, protože se apoštoli mohli ještě osobně zeptat svého Pána na to, co jím nebylo jasné a co by ještě rádi věděli. Tak se např. zeptali, kdy dojde ke zřízení izraelského království. Chtěli nejspíš vědět, zda jejich poslání nějak přispěje k tomuto zřízení. Pán jim odpověděl, že tato otázka se jich vůbec nemá týkat, protože je to výhradně Otcova věc. Mají si hledět toho, aby se jim vždy dostávalo síly Ducha sv. k plnění daného poslání. A když se Petr zeptal, jaké poslání Pán Ježiš svěřil Janovi, dostal od Pána odpověď, že po tom mu nic není, a že je na něm, na Petrovi, aby věrně následoval svého Pána (Sk 1:6-7; J 21:20-22).

Sbor Pánem Ježišem osobně ustavený měl povahu putujícího sboru. Po svém vzkříšení se s nimi shromažďoval na různých místech a tam jim postupně vykládal obsah a význam ustavení tohoto sborového pravzoru. I to má svůj velký význam, totiž ten, že i další sbory nemají nikdy ztratit charakter sboru putujícího, evangelizujícího a vystupujícího ve všech národech iako sbor vyučující dobrým vztahům mezi lidmi.

V dalším úseku sledované dějinné cesty budeme moci zjišťovat, zda se apoštoli a jejich nástupci drželi „pravzoru sborovosti“ svého Pána. Díky Bohu, že se nám dochovaly prameny, podle nichž můžeme provádět ono zjišťování. — jho-

Zázrakách JINAK

(Pokračování)

ZÁZRAKY V NOVÉM ZÁKONĚ

Ze všech zázraků největší – „Zázrak zázraků“ – je osobnost Pána Ježíše. Víra se musí vypařádat s ohromující a neuvěřitelnou skutečností sahající od nekonečna do nekonečna: Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh. Všecky věci skrze ně učiněny jsou... V Něm život byl, a život byl světlo lidí... A to Slovo tělo učiněno jest a přebývalo mezi námi... (J 1:1–14).

Přemýšlejme opravdové o tom, KDO ON JE! Brzy shledáme, že skutečnosti napsané o Ježíši nesouhlasí s našimi běžnými představami. Lidský rozum nedovede přijmout svědectví evangelii bez pomoci víry. Nevejdě se do systému, jímž pracuje lidské myšlení. Rozum například zkoumá „možnosti“ Kristova narození a musí být v koncích, nepřipustí-li skutečnost, o níž sám Pán Ježíš mluví: „Já jsem shůly, já nejsem z tohoto světa“, „vpravdě vám říkám, dříve nežli byl Abraham, já jsem...“ – A lidé, slyšice tato slova, místo aby se zamysleli s kým se vlastně setkávají, sbírali kameny, aby jej kamenovali!

Je přímo velkolepé a jedinečné, co se o Pánu Ježíši dovidáme. On znal obě strany existence, hmotnou i duchovní, viditelnou i nám neviditelnou. Vypravoval odkud přišel, a věděl bezpečně, kam z tohoto světa odchází. Rekl jasně, že v lidské řeči nelze vyjádřit bytí za hranicemi viditelného, tj. hmotného, materialistického světa (J 3:12, 13). Proto všechny pokusy o vyličení toho, co Bible nazývá „nebem“, ztroksenkovatí v naivních představách. S tím souvisí i problém zázraků.

Vždyť je psáno, že jde o věci, které „oko nevidělo, ucho neslyšelo a na mysl lidskou nevstoupily...“

Ale také se nám zvěstuje dostupná skutečnost: Ježíš Kristus – člověk. Slovo učiněné tělem. Boží tvář dostupná našemu zraku, Boží jsoucnost, přijatelná lidské víra. Přítomnost neviditelného Boha v našich zemských podmínkách porušení a smrtelnosti.

Člověk si nedovede vysvětlit, „jak“ mohl Pán Ježíš chodit po vodě. Křesťan tomu věří, i když ostatní jsou přesvědčeni, že se to nemohlo stát.

Ale pozor! Uvažujme jinak: věda dnes usilovně hledá cestu k překonání zákona přitažlivosti (gravitace). **To znamená, že to nepovažuje za nemožné.** Pravděpodobně tedy něco nesouhlasí s našimi představami a dosavadními neměnnými poznatkami fyzikálních zákonů. Víra však prolamuje hradbu tohoto porušeného myšlení, které v hříšné pýše považuje lidské vědění na jedné straně za nezměnitelné, aby na druhé straně přisuzovala nekonečné možnosti poznání člověku tím, že toto právo nekonečných možností ctí a respektuje u Boha.

Jestliže Pán Ježíš přikazoval živilům a ony se podle jeho příkazu řídily, pak byl patrně na jiné úrovni, než my lidé, kteří se o to dnes také pokousíme. Pán Ježíš uzdravoval nemocné a vracel mrtvým život. Není přece logické posuzovat tyto skutky podle našich možností. V těchto „zázrakách“ vidí víra důkazy, že jsme zdaleka nedosáhli úrovně, abychom si vůbec uměli představit, „jakou moc“ se to stalo. Je logické a zcela přirozené, že TEN, kterého evangelia představují jako DÁRCE ŽIVOTA, skutečně **Pánem života byl.**

Čteme-li opět, že Pán Ježíš vstoupil „do nejnižších stran země“ ve smyslu říše mrtvých a vstal z hrobu v oslaněném těle – není třeba to chápat jako mýtus či legendu. Vždyť nám Bible připomíná tragickou skutečnost, že hřich způsobil ochromení naší schopnosti zpracovávat podobné informace podle známých pravidel hmotného života. Je tu však víra, „Boží víra“, která chce člověka obdařit novým myšlením. Proto se nepohoršujeme nad zázraky. Vždyť se ocitáme před skutečnosti, že Pán Ježíš je Pánem všelikého stvoření, kterého nemůže oblast trojrozměrného prostoru ani omezovat, ani zadržet, ani obsáhnout.

Dovídáme-li se z Bible, že Ježíš vstoupil na nebesa, nevadí nám vyprávění v podání evangelistů. Oni viděli „nebe“ nad oblaky, my se snažíme vidět tu událost jako slavný návrat „do neviditelná“. A chce-li si někdo svou víru podepřít dnešní úrovní představ (opět jen nedokonalých), lze to vyjádřit třeba jako vstup do X-te dimenze. Takový pohled se bude někomu zdát příliš odvážný. Ale což samo evangelium o tom nemluví jinými slovy? Zamysleme se pozorně nad slovy Pána Ježíše: „Já jsem s vámi po všecky dny až do skonání světa...“, „kdo přebývá ve mně a já v něm...“, „kde dva nebo tři se sejdou ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich...“, „aj, stojím u dveří a tlaku; kdo mi otevře, k tomu vejdou a budu s ním hodovat...“

Budť tedy Pán Ježíš tu skutečně s námi je, a to velice blízko – anebo to není vůbec pravda a něco si vymýslíme. Rozhodně není „tam nad hvězdami“, pokud jde o starověkou či středověkou představu hvězdnatého nebe.

Nebo vzpomeňme na to, jak po svém zmrtvýchvstání přišel ke svým učedníkům, schovaným za zamčenými dveřmi. Lze si tento „prostup hmotou“ vysvětlit? Také Pavel při zvěstování evangelia v Athénách praví podivnou věc: Bůh vyměřil lidem cíle, aby hledali Pána, zda by snad makajíce, mohli jej nalézt, ačkoli **není daleko od jednoho každého z nás**, nebo jím žíví jsme, i hýbeme se...“ (Sk 17:24–28).

Křesťan mnohdy neuváženě, jsa zatížen tradovaným náboženským dogmatismem starověku i středověku a ve zbytečném strachu před „hmotou“ odhmotil Boha natolik, že se člověku jeho realita, že ON JEST, zcela vytratila. Boží přítomnost je pro víru velice vzrušující. Uvědomění si této skutečnosti by mělo být pro nás úžasnéjším zážitkem, než procházka po Měsíci!

Jen člověk vpravdě věří, to znamená obrácený a znovuzrozený, je obdařen novým myšlením, je schopen dát místo ve své myslí pro „...poznání Krista a jeho předivné moci vzkříšení“ (F 3:10), je uchvácen perspektivami jedinečných možností, které přecházejí do nekonečného věčného, jak to vyjádřil prorok Izaiáš před více než 2500 lety: „Jako nebe převyšuje zemi, tak převyšuje Boží myšlení lidské...“

Jaké plynou pro nás praktické závěry?

1. Nebojme se, že bude snížena Boží moc vysvětlením, jak se zázrak stal – „mohl stát“ třeba zcela přirozenou cestou. Vždyť i hmotný svět a jeho zákony přispívají dílem k uskutečnění Božích plánů. Tvrdí, že „příroda se řídí svými zákony“, na tom nic nezmění. Bible se zmíňuje o vichru, ohni, světle, oblaku, bouři, hvězdách apod. jako o vykonavatelích vůle Nejvyššího. I touto cestou bývá člověk oslobován, veden, varován, poučován a zván k věčnému životu skrze víru v Pána Ježíše.

2. Současné poznatky lidská dovolují vysvětlit mnohé události Bible, které byly v minulosti nad možnosti chápání a tedy „zázraky“. Víra je za takové přijímala a dle toho jednala. Tim bylo splněno poslání, že se člověk dal pohnout a vkročil na Boží cestu. Způsob, JAK se to stalo, je zcela podřadný.

3. Dobře si všimněme, že Bible nestaví zázraky na obdiv. Hovoří o nich zcela přirozeně, samozřejmě, spíše je skrývá. Zejména v NZ.

4. Skutečnost nepochopitelného příběhu nemá ohromit, ani vyprovokovat touhu po vysvětlení nevysvětlitelného. Víra vědomě počítá s tím, že mnoho věcí mezi nebem a zemí nelze rozumem pochopit.

5. Bůh nevychází vstříc lidem chtivým zázraků (1K 1:23–24). Pán Ježíš např. ve vyprávění o boháči a Lazarovi jasně naznačuje nemožnost pronikání informaci ze záhrobku (L 16:30–31). Uzdraveným přikazuje, aby se tím zázrakem nechlubili.

6. Zázraky nejsou v Bibli ústředním motivem a záchrana člověka není podmíněna vírou v zázraky.

7. Vyhýbejme se sporům o zázracích. Moderní člověk ví, že počet nevysvětlitelných záhad se pokrokem vědy sice zmenší, ale počet kvalitativně hlubších a závažnějších narůstá. Víra je odvážná, neboť počítá s tím, že jednou pochopí i proměnu smrtelného v nesmrtelné, pomíjitelného v nepomíjitelné, porušitelného v neporušitelné. To bude pro nás nejvyšší údiv, až poznáme, že se jedná o skutečnost nejskutečnější.

A tak rozměr i víra ruku v ruce napomáhají k jistotám věčného života. Každý nový objev, nové poznání skutečnosti, zastavující člověka na jeho tragické cestě poznání, ať za tajemstvím života, či za hranice naší planety nebo mikronekonečna

hmoty – jsou jen ohraničené pohledy vpřed, objevujíci kousek z nekonečna budoucnosti a dávají tušit „možnosti nemožného“, tj. skutečnost „zázraků“.

Clověk svými silami nemůže dospět za hranice hmotného. Propast mezi tělesným a duchovním se nedá překlenout žádnou technikou. K Bohu vede jen jedna cesta a tou je Ježíš Kristus. On je jediný prostředník mezi Bohem a člověkem, mezi časností a věčnosti, konečným a nekonečným, „přirozeným a zázračným“.

Milý čtenáři, patříš-li dosud k pochybujícím, nevěřícím v Boží moc a věčný život: – vrátili se k Bohu cestou, kterou ti skrze Pána Ježíše ukazuje a na kterou té slovem evangelia zve, staneš se vlastníkem „kodu“, klíče k rozluštění mnohých záhad, jinak beznadějně skrytých „želu a krvi“. Musíš vzít zcela vážné slovo Pána Ježíše: „JÁ jsem cesta, pravda a život, žádný nepřichází k Otci než skrze mne“ (J 14:6).

E. K.

BIBLICKÝ

SLOVNÍČEK

Téměř všechny biblické pojmy, jež se staly součástkami vysloveně Božího Slova, byly původně v oblasti lidské řeči. Kdyby byl Bůh k lidem hovořil jen v pojmech, které se jinak vůbec nevyskytuji v lidském soužití, lidé by dodnes Bohu nerozuměli, i kdyby rozumět chtěli.

SPASENÍ ČILI ZÁCHRANA

Tak je tomu i se slovem spasení, které je ruského původu a je naprostě pojmenově totožné se slovem záchrana. A ujasnění toho, co je záchrana, si rovněž můžeme vzít ze svého života a říci, že je to děj, podobný zachraňování z hořícího domu nebo z tonoucí lodi. Když Izrael byl vykoupen z egyptské otročiny asi před 3220 lety a byl již na svobodě, bylo ho třeba ještě zachránit před nebezpečím, že bude zničen vojenskou mocí. Mojžíš upozornil na možnost záchrany a zvolal: „Nebojte se, vykročte a uvidíte, jakou záchrana dnes Hospodin uskuteční při vás!“ (2M 14:13). Proto v Žalmech a Proorocích se často opakuje výrok, že Hospodin je naše záchrana.

V Novém Zákoně máme slovo „sóteria“ pro pojem záchrany, spasení a ochrany. Na několika místech je o Pánu Ježíši napsáno, že je to Spasitel čili Záchrana, a že cestou víry v něho bývají lidé zachraňováni. Jenom jednou je však napsáno, a to formou zvěsti o splněném proroctví, že On je záchrana (Sk 13:47). Proto můžeme právě vzhledem k této zvěsti, velmi často ve svých písničkách, pros-

bách, díkůvzdáních a svědecích provolávat: Ježíš Kristus je naše záchrana! Silný důraz vyslovil v této souvislosti ap. Petr svým výrokem, že v nikom jiném není tato záchrana (Sk 4:12). K dilu této záchrany byl Boží Syn zvláště vyzbrojen (Žd 5:7–9).

On nás zachraňuje před všemi příznaky zahynutí, uvedenými v heslech zahynutí, záhuba, zkáza. A hlavně nás zachraňuje od Božího hněvu, a to tak, že nás dvojnásobně smíruje s Bohem: skrze svou smrt i skrze své vzkříšení. Vždyť jen živý Kristus se může postarat i o naší bezpečnou ochranu až ke dni soudu (Žd 5:7–9; R 5:9–10). Boží hněv, to není nějaké náhlé hnuti Boží myslí, nýbrž je to souhrn zákonitých trestních opatření duchovní povahy, a tato část vesmírného mravního rádu souvisí se spravedlivým soudem Božím (Zj 11:18). Ježíš Kristus vysvobozuje z tohoto soudu svůj lid, jenž po svém obrácení od model k Bohu slouží živému a pravému Bohu.

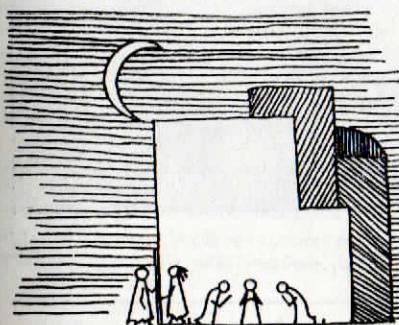
Zapsáno je i to, k čemu nás Pán Ježíš zachraňuje: k tomu, abychom se stali příkladem pro ty, kteří mají uvěřit v Ježíše Krista; abychom dospívali k hlubokému poznání pravdy, která z nás činí svobodný duchovní lid; abychom v prostředí Ducha sv. konali dobro, užitečné lidem. K tomu všemu a k mnohemu jinému bychom se nikdy nedostali, kdyby nás Pán Ježíš nebyl zachránil před jistou zkázou (1Tm 1:15–16; 2:4; 2Tm 1:9; J

8:32; 16:13; Tt 3:5–8). On zabezpečuje i pevnou ochranu našemu spasení svými duchovními posly a služebníky. A křest je v této souvislosti signálem našeho spasení, naší záchrany (Žd 1:13–14; 1Pt 3:21–22; Mk 16:16). Tato záchrana souvisí také s věčnou slávou. Záchrana je sice už ted' hotová věc, ale slova, jež s ní souvisí, bude plně zjevena až na samém konci této epochy lidstva. A to vyžaduje nadějného čekání (2Tm 2:10; 1Pt 1:5; Žd 9:28; R 8:24).

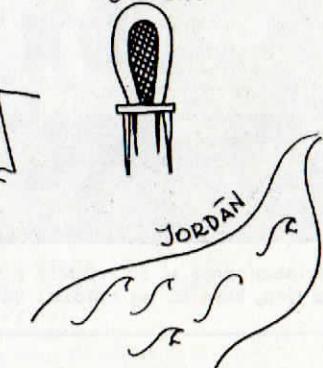
Reč apoštola o „přilbě spasení“ má nejspíš ten smysl, že přilba je ochrana hlavy, aparátu myšlení, jemuž se záchrana stává často významným předmětem úvahy, a to i prorockému myšlení (1Pt 1:10; Ef 6:17; 1Te 5:8). Přilba záchrany má chránit naše myšlení o spasení před nebezpečnými zásahy různých pochybností nebo nesprávných názorů o spasení. Záchrana člověka úzce souvisí se slovy evangelia, mocně působícími na nitro člověka a ukazujícími mu potřebu záchrany i cestu k její realizaci (Sk 13:26; R 1:16; Ef 1:13; 2Tm 3:15; Jk 1:21). Pokání čili

H. J.

Také něco pro děti

GALGALA
BETHEL
JERICHO

Obrázky v 1. čísle představují:

levý: král David doprovází truhlu Hospodinovu s radostí, poskakujíce před Hospodinem. Mikol, dcera Saulova, hledí na Davida z okna a pohrdla jím ve svém srdci (2S 6:16);

pravý: setkání Pána Ježíše se Samaritánkou u studnice Jákobovy v městě Sichar (J 4).

Z DOPISU ČTENÁRÚ

Alespoň ze dvou dopisů našich čtenářů otiiskujeme ...

„O vašem časopisu jsem se dozvěděla od mé sestřenice z Bratislavы... Velice se ji libí, a proto mi několik čísel půjčila. Myslím si, že název vašeho časopisu odpovídá obsahu. Přitahuje mne jeho rozmanitost, poutavost, ale hlavně to, co z něj přímo vyzařuje – Pán Ježíš. Domnívám se, že ve většině jiných časopisů (křesťanských) převládají historické tendenze a mne, musím se přiznat, to nedovede upoutat tak, jako něco, co zasažuje bezprostředně do lidského života a jeho problémů...“

R. B., Gottwaldov

„...V tej práci, ktorú konáte pre Krisťa, nech Vám Pán bohaté žehná. Tí, ktorí sú Mu verní v mále tu na zemi, v ne-

besiach ich učiní vernými nad mnohým...“

Teraz k otázce súťaže biblických hádaniek. Ja mám k tomu veľmi kladné stánovisko. To, čo som sa nalistoval a vzdelával v Písme počas doby, kym som to vyplnil, ma veľmi uprevňovalo, rozšírilo moje vedomosti a dalo smer pre cestu, ktorou máme kráčať v našej práci... Podobne si dávame biblické hádanky, otázky a budujeme odpovede... Tak sa dá vystopovať láska k časopisu, ale pôvodným k Písmu...“

J. G. Levice

Děkujeme všem našim čtenářům, kteří nám napsali své náhledy či připomínky k časopisu, za příspěvky i když mnohé z nich jsme neuveřejnili.

Vaše redakce

Pripomíname si 50. výročie prvej konferencie našich zborov v Batizovciach. Mnohí z tých, ktorí sú na obrázku nás už predišli k Pánovi, niektorí ešte žijú medzi nami.

ONDREJ BRNA z Galanty-Matúškova del, obdaril ho zdravim a silou, čim mu odišiel náhle a pokojne k tomu, ktorého umožnil chodiť do zhromaždenia až do očakával – k Pánovi. Veľmi rád chodieval do zhromaždenia nielen do domáceho zboru, ale kdekoľvek sa ľud Boží volal Pán po dlhej chorobe vo veku 80 schádzal. Aj keď dovršil 80 rokov, na rokov. Aj keď bol priprútaný na lôžko, každé pozvanie odpovedal: „Radujem sa, zostať Mu verný. Na Jeho zavolanie išiel keď mi hovoria: Podme do DOMU BOŽIEHO“ (Zalm 122:1). Jeho túžbu Pán vi-

PAVLA MAGLOVSKÉHO z Galanty odho zboru, ale kdekoľvek sa ľud Boží volal Pán po dlhej chorobe vo veku 80 schádzal. Aj keď dovršil 80 rokov, na rokov. Aj keď bol priprútaný na lôžko, do večného domova, ktorý mu Pán pravil.

V lednu t. r. jsme se rozloučili s tělesnými pozůstatky bratra EMANUELE HOJDYSZE na hřbitově v Těrlicku. Řadu let trpěl srdeční chorobou a proto se často léčil v nemocnicích. Tam svědec slova i života sloužil Pánu. Mnozí se skrze jeho svědecství obrátili k Pánu Ježíši a obdrželi věčný život. Ve shromáždění byl tichým bratrem, ale výborným evangelistou. Byl radostným křesťanem, na něhož s vděčností vzpomínáme.

Věřící z Havířova

„Dobre, sluha dobrý a verný, nad málom si bol vereny, nad mnohým ťa ustanovím. Vojdi do radosti svojho Pána“ (Mt 25:21).

Tieto slová Pisma sa vzťahujú aj na milého brata Juraja Kosku z Lučenca, ktorého Pán života a smrti povolal k sebe dňa 5. marca 1974 vo veku 79 rokov. Menovaný sa ešte v mladosti obrátil k Pánu Ježíšovi, ktorému zostával vereny a snažil sa pracovať na Jeho vinici. Začal šíriť Božiu čest v Abebovej, i v okolí. Viac rokov žil a pracoval pre Pána v Lučenci. Veriaci z celého okolia sa v hojnom počte zúčastnili na jeho pohrebnom zhromaždení. S vďačným srdcom si spomináme na jeho službu, tichosť a pokoru, čo je príkladom i pre nás.

A. J.

Na žádost čtenářů uvádíme opět biblické hádanky s bodovým hodnocením. Počet dosažených bodů u každého luštitele budeme sčítat a závěrečné hodnocení provedeme v 6. čísle letošního ročníku.

1. Přesmyčka

MOCI SÍLU ŽADNÉ HOJNĚ DÁVÁ ON TOMU UDILÍ JEŽTO A SILY NEMÁ USTÁLÉMU.

Správné sestavení verše: 1 bod
Uvedení citátu: 1 bod

2. Doplněvacka:

VŠ . O . US . . OŽ . . J . . T . . . E P . I . . ŽTE
Doplňte chybějící písmena v uvedeném místě.

Za správný a úplný text 2 body
Za určení citátu 1 bod

3. Přibuzenské vztahy:

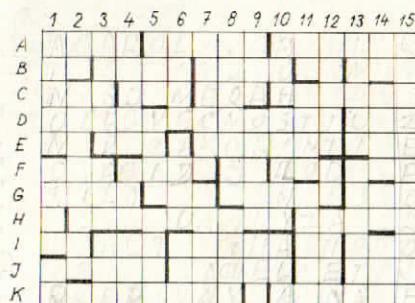
Jak se jmenovaly ženy, uvedené v následujícím odstavci? Za každou správnou odpověď, doloženou místem v Bibli, náleží jeden bod.

1. Aronova manželka	8. Kálefova dcera
2. Absolonova dcera	9. Nejstarší Saulova manželka
3. Davidovy sestry	10. Šalomounova matka
4. Tubalkainova sestra	11. Saulova manželka
5. Dcera starší Jákobovy ženy	12. Matka Jana Křtitele
6. Manželka Josefa Egyptského	13. Timoteova matka
7. Možišova žena	

5. Kdo pronesl následující slova?

1. Z záříjajícího vyšel pokrm a z silného vyšla sladkost.
2. Nikoli nezemřete smrti.
3. Já jsem dnes zhaněl vojska izraelská.
4. Jdi, pojez a napij se, nebo aj, zvuk velikého deště.
5. ... jestliže se králi za dobré vidí, nechtě mi jest darován život můj k mé žádosti.

4. Křížovka s tajenkou: Tajenka obsahuje šest názvů Pána Ježíše, obsažených v proroctví o Něm. Za vyřešení tajenky přísluší 8 bodů, za uvedení místa, kde je toto proroctví napsáno patří další 2 body.

Vodorovně:

- A – otrokyně Sáry, kov u Jb 19:24, plevej s bodlinami.
B – vlastní, manželka Abrahamova, 2. p. mn. č. slova věk, zkratka doktora, otec Jozue.
C – část obličeje, syn Bály, časové období, přípravení.
D – 5. část tajenky, sklizím obilí (obr.).
E – zápor, kazi zemské poklady, spojka slučovací, město v Řecku, kam psal Pavel dva listy; Tirhák, Uziáš, Evišmerodach.
F – oba; nouze; cín; národ; Darius, Kýros, Persie.
G – místo, kde byl stánek úmluvy; takto; rytmický pohyb (Ex 32:19); čidlo zraku.
H – předložka; 4. část tajenky; uzávěr dveří.
I – dvě stejné samohlásky; hluboký žen-

ský hlas; vytiskněné literární dílo; souhlásky Ráma; mužské jméno.
J – díra; Jákobova žena, samohlásky Noe; tajemství.
K – 1. část tajenky; iniciála Roboáma; 2. p. Annáš.

Svisle:

- 1 – syn Davidův; starořecký tvar slova „deská“; primát.
2 – první dvě písmena jednoho pokolení národa izraelského; činit otevřeným; zkratka listu Rímanům.
3 – Jákobův syn; spojka odporovací; latinsky „bud“ zdráv".
4 – 2. část tajenky; část těla (u Pána Ježíše byla probodená); plavidlo.
5 – latinsky „modlitba“; odejmout; slovensky „utří“.
6 – divoká lesní zvířata (Př 5:19); idumejský král (Gn 36); slovensky „krev“.
7 – zvíře z podobenství proroka Nátana (2S 12); zaslíbená země.
8 – sedmé ovoce ducha; pokojný.
9 – léčky; majitel humna na hoře Maria; prvorozený syn Judův.
10 – 3. část tajenky; ženské jméno domácky.
11 – předložka; osekej; Syn Fáresův (Rut 4:18).
12 – mačkat; Darius, Cýrus; ukončení modlitby.
13 – vinout se; dokončí motání.
14 – citoslovce Bolesti; potomek; předložka; oděv obráceně.
15 – 6. část tajenky.

připr. -tp

Vyuštění těchto hádanek zašlete do tří týdnů po obdržení časopisu!

Správné odpovědi biblických hádanek z 1. čísla:

BIBLICKÉ VÝRAZY

1-b, 2-c, 3-b, 4-b, 5-b, 6-a, 7-b, 8-b, 9-a, 10-b.

DOPLOŇOVÁČKA

1. Halelujah. 2. Lukášovo. 3. Eleazar. 4. Dromedár. 5. Elimelech. 6. Jeremiáš. 7. Tadeeus. 8. Efeským. 9. Hebrejové. 10 Obededom. 11. Sarepta. 12. Pamfylia. 13. Odpuštění. 14. Dan-Jáhan. 15. Izachar. 16. Nehemiáš. 17. Abimelech.

Tajenka: HLEDEJTE HOSPODINA.

Za správné vyuštění zašleme odměnu:

1. Ondřejovi Tomašovskému z Horné Seči,
2. Martě Volárové ze Zem. Kostolian.